

မ ဟ ဘ စ ဘ င ပ

အမှတ် (၆၃-B)၊ ၅ - လွှာ (A)၊ အင်ကြင်းလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊
သယံဇာတကုန်သွယ်ရေးနှင့် ရန်ကုန်မြို့။

၀၉ ၄၅၀၆၂၃၃၃၊ ၀၉ ၄၅၀၆၂၃၃၄

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

စောင်ရေ

မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း

ထုတ်ဝေသူ

ပုံနှိပ်သူ

စာစစ်

စာအုပ်ချုပ်

ဖြန့်ချိရေး

တန်ဖိုး

ပထမအကြိမ်

မတ်လ၊ ၂၀၁၉ ခုနှစ်

၅၀၀

နေမျိုးဆေး (၀၉၅၄၀၃၂၈၇)

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ဝင့်ပိုလ်ပိုလ်(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

တင်မိခိုင်

KKH (၀၉၂၅၀၄၄၈၁၁ ၊ ၀၉၂၆၁၅၅၉၉၉၆)

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

၂၅၀၀ ကျပ်

ဆေးဆေး

ဖွေရှာမောရသူမယ် ၊ ဆေးဆေး

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၁၉

စာ ၁၆၀ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) ဖွေရှာမောရသူမယ်

ဆေးဆေး

မွေ့ရာမောရသူမယ်

အမှတ်တရ

နာကျင်ထိရှခဲ့ဖူးသော တဒင်္ဂများနှင့် ခံစားမြင်ယူခြင်း တည်းဟူသော စိတ်နှလုံးကိုတည်၍ ဤ ‘ဗွေရှာမောရသူမယ်’ ဝတ္ထုရှည်ကို ဖွဲ့ဆိုပါသည်။

သက်ရှိ မည်သူတစ်ဦးကိုမျှ သီးသန့်မရည်ရွယ်သော ဤဝတ္ထုပါအကြောင်းအရာ၊ အချက်အလက်တစ်စုံတရာ အားနည်းခဲ့သည်ရှိသော် စာရေးသူ၏ လိုအပ်ချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတူ ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုအပြီး စာရှုသူ၌ဖြစ်ပေါ်လာမည့် မနှစ်သိမ့်စွာငြင်းဆန်လိုခြင်း၊ ခံစားတွေးမြင်စွာ ကျေနပ်ရခြင်း စသော ဆိုး၊ကောင်း နှစ်တန် စိတ်သန္တာန်၏ လက်ခံနိုင်မှုသည်လည်း စာရှုသူ၏ အခွင့်အရေးသာ ဖြစ်ပါကြောင်း လေးလေးစားစား ဆိုပါရစေ။

ဆေးဆေ

ဖွေရှာမောရသူမယ်

မိုးအစ မြေအဆုံးဟု ရှင်သန်အမြစ်တွယ်ရာ လူဌာနာကို ဘောင်
ခတ်စတမ်းဆိုလျှင် မေမေနှင့်စခဲ့သည့် မွေ့၏ ဘဝက အဆုံးဘယ်မှာရှိရမည်
မသိသော တလွင့်လွင့် လွင့်နေသည့် ရွက်ဝါ တစ်စမျှသာ။ မွေ့၏ ကမ္ဘာက
မေမေ တစ်ယောက်သာဟု ယုံမှတ်စွဲမြဲရအောင် အားနည်းလှသည့် ကလေး
ငယ်ဘဝကတော့ မွေ့အတွက် အရာရာသည် မေမေအားအင်အောက်မှာ
လွယ်ကူချောမွေ့ခဲ့စမြဲ။ မေမေအပေါ် ယုံမှတ်ကိုးစားလွန်းသည့် မွေ့ကို
ထားရစ်ခဲ့ဖို့ မေမေ အပြင်းအထန်ကြိုးစားခဲ့သည့်အတိုင်း မွေ့က တစ်
ယောက်တည်း ကမ္ဘာမှာ ရှင်သန်တိုးဝင်ခဲ့တာ ခရီးမိုင်တိုင်မြောက်မြားစွာ...။
အေးစက်စွာ ...၊ တိတ်ဆိတ်စွာ ...၊ သိပ်သည်းစွာ။

အပိုင်း [၁]

(၁)

အရပ်မြို့တော်။

ခရီးမိုင်သုံးထောင်နီးပါး ပျံသန်းချိန်လွန်သည်နှင့် မြူထူသော လေထုကို ခွင်းကာ အရပ်မြို့တော်သည် မွေ့ မြင်ကွင်းမှာ တစ်စထက် တစ်စရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ မြူဆိုင်းသော ရာသီကြောင့် မြေပြင်နှင့်နီးလာ သည့် လေထု၏ ကြမ်းတမ်းသောအတွေ့မှာ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်တစ်ခုလုံး တဒုန်းဒုန်းတုန်ခါနေပေမဲ့ လေယာဉ်ပြတင်း၌ မျက်နှာအပ်ကာ မွေ့က အရပ် မြို့တော်ကို အေးစက်စက်ကြည့်လိုလှသည်။ မြေကြီးနှင့် ကောင်းကင်၏ အလွတ်အစွန်းမှာ တလွင့်လွင့် စိတ်လွင့်ချင်၊ အေးစက်ချင်၊ လွတ်လပ်ချင် လှသော မွေ့အတွက် အခံရခက်သည့် မပိုင်နိုင်မှုသည် အရပ်မြို့တော်ကို စမြင်ရသည့် သည်လိုအချိန်တိုင်းမှာ ဖြစ်သည်။

မြင်တွေ့နေကျ အာရှနိုင်ငံများ၏ လေယာဉ်အပေါ်စီး မြင်ကွင်းများ နှင့် တစ်ဘာသာကွဲစွာ သစ်တောသစ်ပင်မလွှမ်းသည့် စိမ်းစိမ်းစိုစို မြင်ကွင်း များ မရှိသော အညိုရောင်ကွက်ပြောက်များ၊ အဖြူရောင်အနားသတ် ပြေပြေ လွင့်သည့် ခိုပြာရောင်အသွေးအခြယ်များသည် မွေ့၏ တင်းမာလိုသော ပစ္စက္ခစိတ်ကို ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိလှသည်။ နေဝင်ရီတရောဖြစ်၍

ခိုပြာရောင် သမုဒ္ဒရာဝိုင်းနေသော ရောင်စုံကားလမ်းမီးတန်းဖောက်ပြေးနေသည့် ဝါညိုညို၊ သဲကန္တာရ၏ ညှိုငင်မှုအောက်မှာ တင်းခဲ့သမျှ စိတ်ကြေပျက်ရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျတတ်သည့် ဤခံစားမှုကို ခါးတသက် သက်ဖြစ်အောင် မွေ့ မုန်းလှသည်။

သဲကန္တာရအလယ်မှာ ဖောက်ပြေးနေသော ခြောက်လမ်းသွားလမ်းမကျယ်သည် မြားတံတစ်စင်းကဲ့သို့၊ မျက်စိတစ်ဆုံး ဖြောင့်တန်းနေသည်။ သုံးဖက်မြင်ရှင်းလှသည့် ကားလမ်းဘေးဝန်းကျင်မှ သစ်လွင်သော လေးထောင့်စပ်စပ် ပုံစံတူ အဆောက်အအုံပုပုများ၊ ကန္တာရပင်များ၊ အကွာအဝေးညီတူမှာရှိသည့် စားသောက်ဆိုင် တွဲလျက် ဓာတ်ဆီဆိုင်များသည် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုနှင့် တရိပ်ရိပ် ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ ဟိုအဝေး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့် ထိစပ်လုနီး ဆာဟာရလွင်ပြင်ကျယ်ကို ကားပြေးလမ်းတစ်လျှောက် ငေးလိုက်လာသော မွေ့က တိမ်ဖြူပါးပါးလွှမ်းကာ မြင်ရသော ကောင်းကင်ကျယ်သို့၊ မော့ငေးရင်း ပြုံးမိသွားသည်။

မနေ့ညနေ နေဝင်ရီတရောမှာတုန်းက ဟိုးအထက်ကောင်းကင်မှ သည်ကန္တာရကို ငုံ့ကြည့်ငေးမောရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျခဲ့သော မွေ့က သည်မနက်ခင်းမှာတော့ သည်ကန္တာရအလယ်ကောင်မှာပဲ မပြီးဆုံးသေးသည့် ခရီးကို ဆက်သွားနေရသည်မဟုတ်လား။ ပျော်မွေ့ဖူးခဲ့ရာဝန်းကျင်များ၊ မျှော်လင့်ဖူးခဲ့ရာ အဖြစ်သနစ်များနှင့် ဝေးလွန်းလှသည့် သည်ဌာနေကို အရပ်တိုင်းပြည့်ထဲရောက်ရသလို ဟု တံဆိပ်ကပ် အတွေးခေါင်ရသော နေ့ရက်တွေဆီ မွေ့ ပြန်ရောက်လာရပြန်ပြီ။

“မုန့်စားဖို့ နားချင်သေးလား.. ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ဆီဖြည့်နေတုန်း ဝင်စားချင်ရင် ရတယ်နော်”

ငေးချင်ရာငေးနေသော မွေ့မှာ ကားခေါင်းခန်းမှ လှမ်းမေးသော နီပေါကားဆရာလေး၏ အမေးစကားကို ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေနိုင်ပေ။

“ကျွန်မ မဆာဘူး၊ မနားတော့ဘူးလေ”

မိနစ်အနည်းငယ်ခိုင်းပြီးမှ သတိရသလို ပြန်ဖြေသည့် မွေ့အပြုအမူကို ကားဆရာလေးက သဘောကျဟန် ရယ်မောသည်။

“အိမ်ကနေ ပြန်လာခါစဆို လူတိုင်းနီးပါး ဒီလိုပဲနော်။ အခုထိ

စိတ်နဲ့လူနဲ့ မကပ်သေးပုံပဲ”

တစ်လမ်းလုံး သူ့စကားတစ်ခွန်းတလေသာကြားလျက် အပြင် မြင်ကွင်းသာ ငေးလိုက်လာသည့်မွေ့ကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် လှမ်း ကြည့်ရင်း ကားဆရာလေးက မှတ်ချက်ချသည်။ အယ်လင်းနှင့်ဒူဘိုင်းမြို့သို့ သွားချည်လာချည်ကူးတိုင်း အချိန်ပိုင်း ကားငှားရမ်းနေကျဖြစ်၍ ဆော့ချင်းဟု အမည်ရသော နီပေါကားဆရာလေးက မွေ့နှင့်ရင်းနှီးနေပြီ။ လေဆိပ်မှ ထွက်ပြီး မွေ့တစ်ညတာ တည်းခိုခဲ့ရာ ဒူဘိုင်းမြို့ရှိ အယ်ရီဂါးဘူတာအနီးမှ လိပ်စာကို အပြောမှား၍ သည်မနက်စောစောက မွေ့ကို ကြိုဖို့ ဆော့ချင်းမှာ လမ်းမှားနေခဲ့သေးသည်။

“အိမ်...”

မနက်ခင်းက အဖြစ်ကို အစဖော်ကာ ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည့် ဆော့ချင်းစကားမှ အိမ် ဟူသော ဝေါဟာရကို မွေ့ လိုက်ရွတ်ကြည့်ရင်း စိမ်းသက်သည့် ခံစားချက်နှင့် စိတ်မှာ အောင့်မျက်လာရသည်။

မွေ့မှာ အိမ်ဟု ခေါ်ထိုက်သည့် ရိပ်မြို့တစ်ခု တကယ်ပဲ ရှိနေသေး ရဲ့လား...။ နာနာကျင်ကျင် အတွေးအဆုံးမှာတော့ မွေ့က ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းရင်း ပစ္စုပ္ပန်ကျင်သို့သာ အာရုံလွှဲလိုက်သည်။

အိုမန်နိုင်ငံသို့ ခွဲထွက်သွားသော ကားလမ်းမနှင့် အယ်လင်းမြို့သို့ ပြေးနေသည့် ကားလမ်းနှစ်ခုတို့အပြင် တစ်လျှောက်မှာ လမ်းမီးတိုင်များ ထိန်ထိန်ညီးနေသည်။ မကြာခဏ မြူဆိုင်းခြင်းနှင့် သဲလေပွေများ၊ သဲမုန်တိုင်း များကြောင့် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပေးထားသော သည်လမ်းမီးတွေကို စမြင်စဉ် က ရေနံကြောင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် သူတို့မြေ၏ ဖြုန်းတီးမှုတစ်ခုဟု တွေးခဲ့မိသည်ကို မွေ့ သတိရသွားသည်။

ကားမောင်းချိန် နှစ်နာရီနီးပါးကြာသည့် ကန္တာရကို လွန်ပြီးနောက် စွန်ပလွန်ပင်များ စိမ်းအုပ်နေသော လမ်းစကို ရောက်သည်နှင့် မွေ့၏ခရီးဆုံး ဖြစ်သည့် Green City ဟု နာမည်ကျော်သော အယ်လင်းမြို့သို့ ဝင်လာပြီ ဖြစ်သည်။ မြို့အဝင် လမ်းလယ်ကျွန်းတစ်လျှောက်နှင့် လမ်းဘေးဝဲယာမှာ ရေပိုက်သွယ်တန်းကာ စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားသည့် မြေလျှောက်ပန်းရောင်စုံ ကြောင့် အပူရောင်အောက်မှာပင် အယ်လင်းသည် အလှဆန်းလျက်။ လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်များစွာဖြတ်ကာ စွန်ပလွန်ပင်၊ ဆိုက်ပရပ်ပင်၊ တမာပင်တို့ ရံထားသည့် အဝေးပြေးလမ်းကို ကျော်ကြည့်သည်နှင့် တစ်နံတစ်လျား

ရှည်လျားလှသော ကျောက်သားပကတိ ဂျာဗားတောင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဂျာဗားတောင်ကို မြင်သည်နှင့် အရပ်တိုင်းပြည်ထဲသို့ ထဲထဲဝင်ဝင် ရောက်ပြန် ပေါ့ဟု မွေ့က တီးတိုးဆိုမိသည်။ မွေ့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက နေ့စဉ်နီးပါး နှစ်နှစ်သက်သက် ကစားတတ်သည့် အရပ်တမ်း ဆော့ကစားနည်းထဲမှာ ကျောက်တုံးပေါင်းစုံနှင့် မွေ့ဖန်တီးတတ်သော ကျောက်သားတောင်တွေက သည်ဂျာဗား တောင်ဘေးမှာ ရောက်ရမည့် မွေ့ဘဝ၏ နိမိတ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေ သလား။ သစ်သားတုံးပုံစံငယ်များစွာနှင့် မွေ့ဆောက်တတ်ခဲ့သော အိမ်ပုလေး များစွာက ရှေးဟောင်းပါရှန်းဟန်နှင့် ခေတ်သစ်ဗီသုကာပုံရောနေသည့် အယ်လင်း၏ နေအိမ်တိုက်တာတွေနှင့်များ တူခဲ့လေသလား။

အော့တမန် ရပ်ကွက်ကိုဖြတ်လာသည့် လမ်းတစ်လျှောက် အိမ်ပု လေးများစွာကိုငေးရင်း မွေ့၏ တောင်စဉ်ရေမရ အတွေးမဆုံးခင် ဆောချင်း ကားက ရပ်သွားသည်။ လူ့တစ်ရပ်လွတ်ရုံ စွန်ပလွန်ပင်များ အတန်းလိုက်ရှိ သည့် ဝန်းခြံထဲမှာ ဆင်ဝင်ပါ သုံးခန်းတွဲ နှစ်ထပ်တိုက်ငယ်သည် တံခါးအလုံ စေ့ပိတ်လျက် အထီးတည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အပင်ငယ်နှင့်မမျှ အသီး များ ပြုတ်သိပ်စွာ သီးနေသော စွန်ပလွန်ပင်၏ အကိုင်းအခက်များ ခပ်သာသာ လှုပ်ရှားနေသည်ကလွဲလျှင် ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ၄၈ စင်တီဂရိတ်ဝန်းကျင် အပူချိန်ရှိသော အယ်လင်း၏ ဇူလိုင်လနေရောင်ခြည်က မွေ့ကို ပူပူပြင်းပြင်း ကြိုဆိုသည်။ ကြွေလွယ်သောအသီးမှည့်များကို အစိမ်းရောင်နိုင်လွန်ကြိုးအိတ်များနှင့် စွပ်ချည်ထားသော စွန်ပလွန်သီးလေးတွေဆီ တစ်ချက်ငေးမိရင်း မွေ့က ခြံဝန်းတံခါးကို ခပ်လေးလေး ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

လေးနှစ်ကျော်နေထိုင်ပြီးသည့် ဤဂေဟာက မွေ့အတွက် စိမ်းသက် မနေသင့်တော့ပေမဲ့ သည်လိုပြန်ရောက်လာချိန်တိုင်း ခါးသက်သော သူစိမ်း တစ်ရံဆံဆန်မှုသည် နည်းနည်းမျှ မလျော့သေးပေ။ နွေးထွေးမှု၊ သူစိမ်း ဆန်မှုတွေနှင့်တိုင်းတာစရာတွေထဲမှာ မွေ့နားခိုရမည့်အိမ်ဟူသော ဝေါဟာရကို ထည့်သွင်းချင်တုန်းပဲလားဟု မေးခွန်းထုတ်မိစဉ်ခဏမှာ ရှေ့ဆက်ရမည့် အယ်လင်းနေ့တွေအတွက် မွေ့ကိုယ်မွေ့ သံပတ်တင်းပြီး ဖြစ်သွားသည်။

ဆင်ဝင်အောက် လှေကားလေးထစ်ဆင့်ပေါ်အထိ ဆောချင်း ပို့ပေး သွားသော ခရီးဆောင်သေတ္တာကို မွေ့ ဆွဲယူကာ အခန်းထဲ သော့ဖွင့်ဝင်ခဲ့ တော့ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မွေ့တို့အခန်းသည် အခန်းကျယ်

သုံးခန်းပါ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း မိန်းကလေးခုနစ်ယောက်နေထိုင်သော အခန်းဖြစ်၍ ဂျူတီအချိန်မတူသောနေ့များမှာ အခန်း၌ တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦး ရှိကြသည်ပင်။ မွေ့က ဝင်ဝင်ချင်း ဧည့်ခန်းကပ်လျက် မွေ့တို့အခန်းတံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်ဖွင့်ကြည့်တော့ သော့ပိတ်လျက်သား။ မွေ့အခန်းဖော် နီပေါမိန်းကလေး ဒီးဒီးသည် အလုပ်ဝင်ရန် ထွက်သွားပြီဖြစ်လိမ့်မည်။ မွေ့လက်မှ နာရီကိုကြည့် မိတော့ သည်နေ့အတွက် နေ့ခင်းဂျူတီဝင်ရမည့် မွေ့အတွက် အခန်းမှာ နားချိန် တစ်နာရီစာပင် မကျန်တော့ပေ။ အိပ်ခန်းသော့ဖွင့်နေစဉ်မှာပင် မွေ့ဖုန်းသို့ စာတို တစ်စောင်ဝင်လာသည်။ မွေ့၏အလုပ်တူ သူငယ်ချင်း မာရီဆဲလ်၏စာဖြစ် သည်။

မွေ့ အယ်လင်းကိုရောက်ပြီလား။ ဒီနေ့ ရာဂျစ်က ရုံးချုပ်အစည်း အဝေးသွားရမှာမို့ ကိုယ် စောစောထွက်ဖို့လိုလို၊ မွေ့ကိုမစောင့်ဘဲ အလုပ် သွားနှင့်ပြီ။ ခဏနေ တွေ့ကြမယ်နော်။ လွမ်းနေတဲ့... ဆဲလ်။

(၂)

“အိုး မိုင်ဒါလင်... ကြည့်စမ်း။ ကိုယ် ဘယ်လောက်တောင် လွမ်းခဲ့ရသလဲလို့၊ ပျော်လာတယ်မို့လား မွေ့။”

ကော်ဖီခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကျီစယ်နေကျဟန်အတိုင်း မွေ့ပခုံး ကို ဆွဲပွေ့ရင်း မာရီဆဲလ်က ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး နှုတ်ဆက်တော့ သီးသန့်ဆန်တတ် သောမွေ့က စိတ်လိုလက်ရပင် ပြန်ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“ရောက်တာနဲ့ အလုပ်တန်းဆင်းရတာ မပင်ပန်းဘူးလား မွေ့ရာ၊ ကိုယ်ဆိုရင် နားချိန်ရအောင် ခွင့်ရက်မကုန်ခင် အမြဲပြန်လာတာပဲ...”

မာရီဆဲလ်က ကော်ဖီနှစ်ခွက်ပြင်ရင်း နွမ်းနယ်ဟန် မွေ့မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ဆိုသည်။

“ဟေး မွေ့...၊ ပျော်စရာခွင့်ရက်တွေက ပြန်လာပြီပေါ့။ အရသာရှိ တဲ့ မုန့်လက်ဆောင်အတွက် ကျေးဇူးပါကွာ”

စားပွဲပေါ် တင်ပေးထားသော မွေ့၏ အိမ်အပြန်လက်ဆောင် နံနက် ထိုင်မုန့်နှင့် မန်ကျည်းတော်ဖီတွေက ကော်ဖီခန်းမှာ အရင်ရောက်နှင့်သည့် ဘရိုင်ယန်ရှေ့တွင် တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီ။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းများ ကော်ဖီချိန်မှာ

စားနိုင်ရန် ခရီးပြန်လာသူတိုင်းက ဒေသစာမုန့် ပြင်ဆင်လာတတ်ကြခြင်းမှာ မွေ့တို့အလုပ်၏ အစဉ်အလာပင်။

“ဟိုင်း မွေ့၊ ပျော်စရာခရီးက ပြန်လာပြီပေါ့”

ကော်ဖီခန်းနှင့်ကပ်လျက် ရုံခန်းထဲမှ ထွက်လာသော မွေ့တို့ မန်နေဂျာ ရာဂျစ်က မွေ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။ အနောက်ဘက် ကုန်သိုလှောင် ခန်းမှ ဝန်ထမ်းတချို့ကလည်း မွေ့ကို လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ရာဂျစ် က မန်နေဂျာအစည်းအဝေးတက်ရန် ရုံးချုပ်သွားရမည်ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး မန်ကျည်းတော်ဖီတစ်ခုနှစ်ခု ကောက်ဝါးကာ ကော်ဖီခန်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ မာရီဆဲလ်က ကော်ဖီနှစ်ခွက်ယူလာကာ မွေ့ ဘေးကပ် လျက် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ‘မွေ့ နည်းနည်းပိန်သွားသလိုပဲ’ ဟု ဆိုသည်။

ဝန်ထမ်းတွေထဲမှာ မွေ့နှင့်အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သည့် မာရီဆဲလ်နှင့် ဘရိုင်ယန်က အမြဲပျော်ပျော်နေတတ်သော ဖိလစ်ပိုင်ဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြ သည်။ သူတို့ အသံမထွက်တတ်သည့် မွေ့နာမည်က သူတို့အားလုံးထံမှာ မေမြစ်သွားရသည်ကလွဲလျှင် ချစ်စရာကောင်းသောမွေ့၏ သူငယ်ချင်းများပင်။

“ငါလေ ကော်ဖီချိန်တိုင်း ငါ့ပရိသတ်လေး မွေ့ ကို သိပ်သတိရ တာပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် မွေ့နားမလည်သည့် သူတို့ဖိလစ်ပိုင်သီချင်းကို ဘရိုင်ယန်က စဆိုသည်။ သီချင်း အဓိပ္ပာယ်အတိုင်း ဘရိုင်ယန်က ကိုယ်ဟန် အမူအရာနှင့် သရုပ်ဖော်သွားသည်က ပီပြင်သကဲ့သို့ ရယ်စရာလည်း ကောင်း ၍ မွေ့က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တတ်သည်ကို နှစ်ယောက်စလုံးက သဘောကျကြသည်။ ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မိုးရွာဟန် လက် ကလေးတွေ တရွရွလုပ်လိုက်၊ ထီးဆောင်းဟန်ပြလိုက်၊ ငိုဟန်ပြလိုက်၊ လက်နှစ်ဖက်ပူးပြီး ချစ်သူနှစ်ယောက် အဆင်ပြေဟန်ပြလိုက်နှင့် မျက်နှာ မူရာမျိုးစုံ ဘရိုင်ယန်ကိုကြည့်ရင်း မွေ့မှာတော့ အလုပ်ရောက်စက တစ်ခုခု အဆင်မပြေသည်နှင့် တိတ်ဆိတ်အေးစက်ကာ အထီးတည်းနေတတ်သော မွေ့ကို ပြန်မြင်ယောင်လာရသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက ဘရိုင်ယန်သည် တေးသရုပ်ဖော်သီချင်းတွေ ဆိုပြရင်း မွေ့ကို ရယ်အောင်လုပ်တတ်သည့် သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ပင်။

“နင် ရောက်စက ကလေးလိုပဲလေ။ ခဏ ခဏ စိတ်လုပ်တတ် တယ်။ စကားလည်း မပြော။ သူများက တစ်ခုခုမေးရင်လည်း ပြန်မဖြေနဲ့။

ပျော်ပါစေတော့ရယ်လို့ စနောက်မိတဲ့ ငါ့ကို အော်အော်ထုတ်နဲ့။ အိမ်လွမ်းနာ ဆိုးပြီး ခဏနဲ့ အိမ်ပြန်ပြေးမယ်တောင် ထင်ခဲ့တာ။ နင် ခွင့်ရလို့ ပြန်ပြန်သွား ရင် ပြန်မပေါ်လာလောက်တော့ဘူးတောင် ထင်ခဲ့မိတာ”

မွေ့မှာ လွမ်းနာကျစရာ အိမ်ရယ်လို့ မရှိတော့သည့်အဖြစ်ကို ဘရိုင် ယန်တို့သိအောင်အထိတော့ မွေ့ မယိုင်နဲ့ခဲ့ဖူးတာ မွေ့ကိုယ်မွေ့ ကျေးဇူးတင် သင့်သည်ပဲ။

ခရီးရောက်မဆိုက် အထုပ်ချပြီး အလုပ်တန်းဆင်းသည့် မွေ့အတွက် မာရီဆဲလ်က နေ့စဉ်ဘဏ်အသွင်း စာရင်းတွေပဲ စစ်ပေးဖို့သာ သက်ညှာ ထား၍ အနောက်ဘက်ရုံးခန်းထဲမှာ မွေ့တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ မွေ့တို့ Western Star ကုမ္ပဏီက ကိုယ်ပိုင်အမှတ်တံဆိပ် ငါးမျိုးရှိသော အိတ်မျိုးစုံကို သည်နိုင်ငံက ဈေးဝယ်စင်တာ Mallပေါင်းများစွာမှာ အရောင်း ခန်းမထားပြီး ရောင်းချသည့် လန်ဒန်အခြေစိုက် ကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အယ်လင်းမြို့အတွက် ဆိုင်ခွဲလေးခုရှိသည့်အနက် မွေ့က အလုပ်စဝင်က တည်းက အယ်လင်းမော ဆိုင်ခွဲမှာသာ တာဝန်ကျသည်။ ဆိုင်ခွဲမန်နေဂျာ အိန္ဒိယလူမျိုး ရာဂျစ်ပြီးလျှင် မွေ့နှင့်မာရီဆဲလ်က အလှည့်ကျတာဝန်ခံအဖြစ် တာဝန်ယူပေးရသည့် အလုပ်များလှသော သည်ဆိုင်ခွဲမှာ အရောင်းဝန်ထမ်း ဆယ့်တစ်ယောက်၊ သို့လျှောင့်ခန်းထိန်းလေးယောက်နှင့် နိစ္စူဝ လည်ပတ်နေ သည်ဖြစ်၍ မေ့ချင်ခဲ့သော အတိတ်ဒဏ်ရာတွေမှ လွတ်အောင် မွေ့က အသားတကျ နေတတ်ခဲ့သည်ပင်။

ကွန်ပျူတာရှေ့ထိုင်ကာ တစ်ပတ်စာ ဘဏ်အသွင်းစာရင်းနှင့် ရုံးတွင်းသုံး ငွေလက်ကျန်စာရင်းတွေကို ရုံးချုပ်သို့ ပို့ပေးရမည့် ဖိုင်တွေထဲ စစ်ထည့်နေရင်းက မွေ့သည် လတ်တလော အာရုံထားရမည့် အလုပ် အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဘဏ်စာရင်းပြီးသည်နှင့် မွေ့ခွင့်ပြန်သည့် နှစ်လအတွင်း ရုံးက သင်တန်းပို့ ချထားသော တစ်ပတ်စာ လေ့လာရန် ခေါင်းစဉ်အောက်မှ ကုန်ပစ္စည်းသစ်များနှင့် သက်ဆိုင်သော လေ့ကျင့်ရေးသင်ခန်းစာများအပေါ် အာရုံစိုက်ကာ ဖတ်မှတ်သည်။ ကုန် သို့လျှောင့်ခန်း ဝန်ထမ်းများပေးပို့သော အချက်အလက်နှင့် ကုန်လက်ကျန် ပြတ်လပ်နိုင်မှု အချိုးအစားစာရင်းပြုစုသည်။ မာရီဆဲလ်က နားချိန်ထပ်ယူရန် လာခေါ်မှင် တစ်ဖြတ်နားကာ ကော်ဖီသောက်ဖို့ သတိရအောင်အထိ အလုပ် ပုံထဲ မွေ့ ခေါင်းစိုက်နေမိသည်။

“နားနားနေနေ နေရအောင် ရုံးခန်းအလုပ်တွေ ပေးထားခါမှ မွေ့က အလုပ်ပိုရှုပ်နေသေးတယ်”

ကော်ဖီနှစ်ခွက် စားပွဲပေါ်တင်လာရင်း မာရီဆဲလ်က မွေ့၏အလုပ် လောဘကို အညွှန်းပြုဟန်ဆိုသည်။

“ဒီလိုအချိန်ဆို စိတ်အအားအလပ်မရှိအောင် အလုပ်တွေပဲ ရှုပ်နေ ချင်တယ်”

မွေ့က စကားတုံးတီဆိုရင်း ပေါင်မုန့်ကင်စက်ထဲမှ နှစ်ယောက်စာ ပေါင်မုန့်ကို ပန်းကန်နှစ်ချပ်ထဲ ခွဲထည့်သည်။ မာရီဆဲလ်က တစ်ချက် ငြိမ်သွားရင်း...

‘ကိုယ်လည်း ပြန်ရောက်ခါစဆို ဒီလိုပါပဲလေ။ တစ်ရက် နှစ်ရက် နေရင်တော့ အသားကျသွားမှာပါ မွေ့ရယ်’ ဟု ခပ်တိုးတိုးဆိုလေသည်။

မွေ့တို့အလုပ်ဆင်းလာသော ညဆယ်နာရီအချိန်အထိ အော့တမန် ၁၃ လမ်းပေါ်၌ လူများ၊ ကားများ စည်ကားနေဆဲဖြစ်သည်။ နေရောင်ပြင်း သော ကန္တာရတိုင်းပြည်ဖြစ်သဖြင့် အူလျော့ကာ ခြေခင်းလက်ခင်းသာသော ညဉ့်နက်ချိန်အထိ လူရိပ်လူခြည်မပြတ်တတ်ပေ။ မွေ့က စတိုးဆိုင်မှာ အအေး ဘူး ဝင်ဝယ်နေသော မာရီဆဲလ်ကို ရပ်စောင့်ရင်း ကောင်းကင်မှာ သာနေ သည့် ပြည့်ပြည့်ဝဝ လင်းပနေသော လမင်းကို မော့ကြည့်မိသည်။ လမ်းမီး ရောင်စုံကြားမှပင် ကြည်စင်နေသော လပြည့်ဝန်းကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေ ရသည်။

“သူတို့ဆီက တို့နိုင်ငံတွေထက်စာရင် နေတွေ လတွေနဲ့ ပိုနီးလို့ နေအူဆိုလည်း နှစ်ဆခံရသလို လမင်းကလည်း တို့တိုင်းပြည်တွေထက် ပိုကြီးတယ်လို့ ပြောကြတာ ဟုတ်နေတာပဲနော် မွေ့”

မာရီဆဲလ်က ယှဉ်လျှောက်လာရင်း မွေ့ ငေးကြည့်နေသည့် ကောင်းကင်ဆီသို့ လိုက်ငေးသည်။

“သူတို့ ဟာသကာတွန်းလေးတစ်ခုကို သိလား မွေ့။ နေအူနှစ်ဆ ခံရတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆွဲထားတာလေ။ နေတွေ လတွေနဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ကြား မှာ သူတို့တိုင်းပြည် ကြားခံနေရလို့ဆိုပြီး။ တစ်ခါတလေကျ ဒီလို လပြည့်ည တွေဆို တစ်ယောက်တည်း အိမ်ပြန်လာရင်း ကိုယ်လည်း ရှာကြံတွေးမိ တတ်တာရှိသေးတယ်။ ကိုယ့်သမီးလေးနဲ့ နေတွေ လတွေရဲ့ကြားမှာ ကိုယ် ရောက်နေရပါလားပေါ့။ ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင် သမီးကိုလွမ်းတာနဲ့ လျှောက်

ဖွေရှာမောရသူမယ်

တွေးမိတယ် ထင်တာပဲ”

အသံဖျော့ဖျော့နှင့် စကားအဆုံးသတ်လိုက်သော မာရီဆဲလ်၏ မျက်နှာကို မွေ့ လှည့်ကြည့်တော့ မာရီဆဲလ်က ချက်ချင်း ပြုံးရယ်ပြသည်။ ဟာသဉာဏ်ရွှင်ကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အမြဲနေတတ်သည့် မာရီဆဲလ်က တစ်နှစ် သမီးအရွယ်ကတည်းက ခွဲထားခဲ့ရသော သူမ၏ သမီးငယ်လေးအကြောင်း ပြောလျှင်တော့ လွမ်းဆွတ်စွာ နှုတ်နှေးသွားတတ်စမြဲ။

အခန်းပြန်ရောက်ချိန်အထိရောက်ရှိရာပစ္စုပ္ပန်အရပ်၌ အသားမကျနိုင် သေးသော စိတ်ခံစားမှုသည် မွေ့ကို ငြီးစီအောင် ဖိစီးကာ အိပ်မပျော်နိုင် သည့်အဆုံး ဝရန်တာမှာ တမေ့တမျော ထွက်ထိုင်နေမိသည်။ ညဉ့်နက်ချိန်မှ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝေ့လာသည့် လေအေးစီးကြောင်းကြောင့် မွေ့တစ်ကိုယ် လုံး အေးစက်လာသည်။ သူတို့၏နေ့ခေါင်ခေါင် ဇူလိုင်လ၌ သူတို့မြေမှာ ရှားလှသည့် မိုးရွာခြင်းနှင့် ညဉ့်နက်ချိန် အအေးလှိုင်းဖြတ်ခြင်း မကြာခဏဖြစ် နေသည်ပဲဟု မွေ့အတွေးဝင်သည်။ အနွေးထည်ဝင်ယူလိုက်ရန် စိတ်ကူးမိ ပေမဲ့ အလုပ်နောက်ကျမှ ပြန်ရောက်လာပြီး ဆေးသောက်ကာ အိပ်သွား သည့် အခန်းဖော် ဒီးဒီးကို စဉ်းစားမိကာ လေအေးထဲမှာ မွေ့က ပေရပ်နေမိ သည်။ ညဉ့်လယ်နှစ်နာရီကျော်ပြီဖြစ်၍ ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်လွန်းနေ သည်။ တိုက်ပုလေး၏ ဝရန်တာမှ မွေ့ မော့ကြည့်တော့ နီယွန်လမ်းမီးတွေ ကြားက ဖြတ်မြင်ရသော တိမ်စင်သည့် ညဉ့်လယ်ကောင်းကင်မှာ လမင်းဝါဝါ သည်လည်း အထီးတည်းပင်။

ညဦးက မာရီဆဲလ် ပြောခဲ့သလို မွေ့ အခုရောက်နေသည့် အယ် လင်းမြေက ကမ္ဘာမြေနှင့်ကောင်းကင်၏ကြားမှာ အမှန်တည်ခဲ့လျှင် မွေ့ မေမေနှင့် ပိုနီးနေသည်မဟုတ်လား...။

ထိန်ထိန်သာသော လမင်းကို ငေးရင်း စိတ်လွတ်သည့် အတွေးဝင် သည်နှင့် မွေ့ မျက်ရည် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။

“မေမေ...”

လက်နှစ်ဖက်နှင့် နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းပိတ်ရင်း နင့်နင့်နဲ့နဲ့ပင် မေမေ့ကို တကာ၊ တကာ မွေ့ ရှိုက်ရှိုက်ငိုမိသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေရယ်...။ မေမေ ဖြစ်စေချင်ခဲ့တဲ့ စိတ်ရောလူပါ ကြံ့ခိုင်စေလိုတဲ့ မေမေသစ်ရွက်ကလေး မွေ့ကလေး.. ဒီလွန်ပြီးတဲ့ လေး နှစ်လုံးလုံး လူတွေအမြင်မှာ ချီးကျူးစရာကောင်းအောင် ကြံ့ခိုင်ခဲ့ပါတယ်...

မေမေရဲ့...။

အချိန်အတော်များများ အဲဒီလို ကြိုခိုင်းခိုင်းဖို့ဆို တစ်ခါတလေတော့ ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး နာကျင်အောင့်မျက်တဲ့အထိ မေမေ့ကို လွမ်းပါရစေဦး... မေမေရဲ့။

(၃)

မေမေ...။

မည်သည့်အချိန်မှာဖြစ်စေ မွေ့ နှုတ်မှ မေမေ့ကိုတမိလျှင် ပျော်ရွှင်ညွတ်နူးမှုကို ရစေသည်အထိ မွေ့၏တစ်ခုတည်းသော ငယ်ဘဝပျော်ရွှင်မှုသည် မေမေဖြစ်သည်။

“မွေ့ကလေး မေမေ့ကို ဒီလောက်ထိ တွယ်တတ်လွန်းတာ မေမေမကြိုက်ပါဘူး”

မွေ့ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကြားခဲ့ရသော မေမေ့ စကားသံ။

အိမ်စီးပွားရေးအရ လဆန်းပိုင်းရက်များမှာ မွေ့လိုက်ပါလို့ မရသည့် ခြံမြေများသို့ မေမေ ညအိပ်ခရီးသွား၍ ပြန်လာချိန်တိုင်း မေမေ ပြောရသော စကားသံ။

မေမေက သည်လိုပြောမှပင် မေမေ့ခါးကို တိုးဖက်ကာ ‘မေမေမပြောနဲ့’ ဟု တိုးနဲ့ချဲ့သော မွေ့ကို ပြန်ပွေ့ဖက်ရင်း မေမေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။ မွေ့စိတ်ကျေနပ်အောင် ကျောကို ခပ်ဖွဖွ သပ်ပွေ့မြှူပြီးမှ ရင်ခွင်မှ ခွာကာ မွေ့မျက်လုံးတွေကို မေမေက တည့်တည့်စိုက်ကြည့်သည်။

“မွေ့ကို မေမေ အမြဲပြောဖူးတယ်လေ။ လူဆိုတာ အမြဲတမ်း တစ်သမတ်ကြီးမရှိနိုင်ဘူး။ မွေ့နဲ့မေမေက အချိန်ပြည့်အတူရှိဖို့ဆိုတာ မေမေ့မှာလည်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားရလာရတာရှိမယ်။ မွေ့က ကလေးငယ်ငယ်လေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ မေမေမရှိလို့ ထမင်းကောင်းကောင်း မစားတာ ညည ထင်တာ ဒါ ဘာအကျင့်လည်း မွေ့ရဲ့။ ကောင်းတဲ့အကျင့်မဟုတ်ဘူးလေ”

“မွေ့လည်း မေမေမှာခဲ့သလို ကောင်းကောင်းနေတာပဲ။ သူ့ဘာသာကို ဒီထဲက ငိုချင်လာတာလေ မေမေရဲ့”

ရင်ဘတ်ကလေးပုတ်ကာ ငိုမဲ့သည့် မွေ့အပြောကြောင့် မေမေမျက်ဝန်းများမှ သနားကြင်နာရိပ်သည် ဖျတ်ခနဲ...

“အခု မွေ့ကလေး အသက်ဘယ်နှနှစ်လဲ”

“ခြောက်နှစ်...”

“ကျောင်းဖွင့်ရင် နှစ်တန်းကျောင်းသူကြီး ဖြစ်တော့မယ်။ သိပ်မကြာခင် ခုနစ်နှစ်လည်းပြည့်တော့မယ်။ မွေ့ရဲ့ခြေလက်အစုံက မေမေအားမလိုဘဲ ပြေးတတ်၊ ဆော့တတ်၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်အောင် သန်မာနေပြီ။ တကယ်တော်တဲ့ ကလေးလေးဆိုတာ သူ့မေမေက လိုအပ်လို့ အဝေးသွားရင် ကျန်တဲ့ ကြီးခင်တို့၊ မမဝါတို့ စိတ်ညစ်အောင် ထမင်းကျွေးမရတာတို့၊ ညအိပ်ရင်း မေမေ့ကို ထရှာတာတို့မလုပ်ဘူးလေ။ ဒါမျိုးက ပူစူးလေးတို့လို မေမေကူမှ လမ်းလျှောက်တတ် မေမေ ခွံကျွေးမှ ထမင်းစားတတ်တဲ့ ကလေးပီစိလေးတွေ လုပ်တာလေ”

မွေ့၏ ပျော့စင်းသော ဆံနွယ်တွေကို ပွတ်သပ်ရင်း ချော့မော့နေသော မေမေစကားကို ပန်းပင်တွေ မြေဆွရင်း နားစွင့်နေသည့် ကြီးကြီးခင်က မလိုလားဟန် လှမ်းကြည့်သည်။

“ကလေးပဲအေ အမေကို ချစ်ချင် ချွဲချင်တာ သဘာဝကိုး။ သဘာဝကို လွန်ပြီး သိပ်မတင်းနဲ့။ နဂိုကမှ ကလေးက ဒီအမေတစ်ယောက်သာ...”

“မမခင်...”

မာဆတ်ဆတ် ဖြတ်ဟန်လိုက်သည့် မေမေအသံကြောင့် ကြီးကြီးခင်စကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ ရပ်သွားသည်။ ခြံထဲရှိ ဒန်းပေါ်မှ မွေ့ကို ဆွဲခေါ်ကာ မေမေ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ ကြီးကြီးခင်၏စကားက နောက်မှာ ဝေ့ဝဲကျန်ခဲ့သည်။

“ဘယ့်နယ်ဖြစ်ပြီး ကျောက်ခဲလိုမာတဲ့ မအေကနေ ဒီလိုတွယ်တတ်လွန်းတဲ့ သမီးမွေးလာတယ် မသိဘူး”

မွေ့ ငယ်စဉ်ကတည်းက မွေ့နှင့်ပတ်သက်ပြီး မေမေနှင့်ကြီးကြီးခင်သည်လို သဘောမညီဟန် ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်မည်ကြံလျှင် မေမေသည် ကြီးကြီးခင် မျက်ကွယ်ရာ ခြံကျယ်ကြီး၏တစ်နေရာရာသို့ မွေ့ကို ဆွဲခေါ်သွားတတ်စမြဲပင်။

မော်လိုက်မြို့၊ စွယ်တော်ရပ်ရှိ မွေ့၏အဘိုး ရဲမှူးဟောင်း ဦးဘဆွေ၏ သည်ခြံကျယ်ကြီးကို မြို့ပေါ်လူများက နှင်းဆီခြံဟု ခေါ်တတ်ကြသည်။ ပေတစ်ရာပတ်လည် ခြံဝင်းကျယ်၏ ခေါင်းရင်းဘက် မျက်နှာစာတစ်ခြမ်းလုံးမှာ နှင်းဆီပင်ရောင်စုံက တစ်နှစ်ပတ်လုံး ပွင့်နေတတ်သည်။ နှင်းဆီခင်းသည်

မွေ့၏ ကြီးကြီးခင်ဝါသနာဖြစ်ပြီး မွေ့မေမေကတော့ အိမ်အနောက်ဘက် ကွက်လပ်မှာ ရာသီအလိုက် စားပင်တွေ စိုက်ဖို့လောက် နှင်းဆီပန်းတွေကို စိတ်မဝင်စားသူ ဖြစ်သည်။ အိမ်နှင့်နီးသည့် ရပ်ကွက်မူလတန်းကျောင်း၏ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဖြစ်သူ မွေ့၏ ဒေါ်ကြီး ကြီးကြီးခင်သည် ကျောင်းချိန် ပြင်ပမှာ နှင်းဆီပန်းခင်းထဲတွင်သာ အချိန်ကုန်တတ်သည်။ မွေ့မေမေကတော့ သွက်ချာပါဒ်ရောဂါသည် မွေ့အဘိုးအား ပြုစုနိုင်ရန် မွေ့ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင် စဉ်ကတည်းက မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးရုံးဝန်ထမ်းအဖြစ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်သည်။

မြို့အထက် ချင်းတွင်းမြစ်တစ်ကြော ရှားပင်ရွာရှိ ရာသီပေါ်သီးနှံခြံ များ၊ နှစ်ရှည်ကျွဲကောခြံကိစ္စများနှင့် လဆန်းရက်များတွင် မွေ့မေမေက ညအိပ်ညနေခရီးသွားရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လာလျှင်တော့ အဘိုးနှင့် မွေ့ကိစ္စများနှင့်သာ တစ်နေကုန် မေမေအလုပ်များနေတတ်သည်။ မွေ့တို့ခြံ တွင် မနက်လင်းသည်နှင့် မေမေ့ကို မတွေ့၍ လိုက်ရှာသည့် မွေ့၏အသံ၊ မွေ့ကိုမပြောဘဲ အိမ်ပြင်ထွက်သွားသည့် မေမေ့ကိုမကျေနပ်၍ မွေ့ အော်ငိုသံ ကြားရသည်ကလွဲလျှင် အမြဲတိတ်ဆိတ်နေတတ်သည်။ မွေ့တို့နေသော အိမ်မကြီး သည် ခြံဝင်းအလယ်မှာရှိပြီး ခြံ၏ခြေရင်း အနောက်ဘက်ကျကျမှာ မွေ့၏ ဦးလေးငယ်အိမ်ရှိသည်။ မောင်နှမသုံးယောက်ထဲမှာ အရွယ်ငယ်ငယ် နှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ မွေ့ဦးလေးငယ်တွင် မွေ့ထက် သုံးနှစ်ကြီး မမကေသီ၊ တစ်နှစ်ကွာ အစ်ကိုဦးသားနှင့် မွေ့ထက်ငယ်သော နှစ်နှစ်အရွယ် ပူရူးမရှိ သည်။ အန်တီသစ်ဟု မွေ့ခေါ်သော ဦးလေး၏ အမျိုးသမီးသည် မွေ့တို့ခြံထဲ က အနောက်အိမ်မှာ မပျော်ဘဲ မြို့လယ်ကောင်ရှိ သူမ၏ ဖခင်ပိုင် စတိုးဆိုင် တွဲလျက် တိုက်အိမ်ကြီးမှာသာ သားသမီးတွေခေါ်၍ အနေများသည်။

မွေ့ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ အဝေးသို့ ထွက်ကစားသည်ကို စိုးရိမ်ပို တတ်သော အဘိုးကြောင့် မွေ့က ခြံထဲမှာသာ မေမေနှင့် ကြီးကြီးခင် သွားရာနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေလျှင် ကြီးကြီးခင်၏ အလုပ်တွေ လာကူလုပ်ပေးသည့် မွေ့ထက်ငါးနှစ်ခန့်ကြီးသော ကြီးကြီးခင်၏ တပည့် မမဝါကိုသာ အဖော်လုပ်ကစားနေရလျှင် တူမကို ထာဝစဉ် အသနား ပိုတတ်သော ကြီးကြီးခင်၏ တဖျစ်တောက်တောက်ကို ကြားရတတ်သည်။

“ငါတူမ ဥတစ်လုံးလေး သနားပါအေ။ မယ်ခင်သစ်သာကောင်းရင် သူမယ် အစ်ကိုအစ်မတွေနဲ့ ဘယ်လောက်အဖော်ရပါမလဲ။ ဆော့ကြပါလေ့ ဒီခြံကြီးထဲ။ မယ်ခင်သစ်က သူတို့ညားစက ပူဆာတဲ့ မြို့လယ်က အိမ်ဝယ်

ဖွေရှာမောရသူမယ်

မပေးလို့ ဆန္ဒပြတာလေ။ ကလေးသုံးယောက်ရခါမှ ကောက်ကာငင်ကာ ရွှေသွားရတယ်လို့။ ဟိုမယားကြောက် ကိုယ့်မောင်ကလည်း ဘာဩဇာမှ မရှိတာကိုး...”

သတိရတိုင်း ပေါက်ပေါက်ဖောက်သကဲ့သို့ ကြီးကြီးခင်က မဆုံးစတမ်း ဆိုမြည်နေလျှင် မေမေကသာ စိတ်သက်သာအောင် ချော့ရစမြဲ။

“မမခင်ရယ် ခင်သစ်က ကုန်သည်သားသမီး ငွေသုံးဖွာတာ မောင်လွင့်လို့ လခစားက လိုသလောက် ဘယ်ဖြည့်နိုင်မလဲ။ သူ့အဖေက သူနဲ့ မြေးတွေချစ်လို့ ဒီလို ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားထားတော့ နှစ်ဖက် အဆင်ပြေတယ်ပဲ တွေး။ နေပါစေ”

မေမေက သည်လိုဖြေသိမ့်လျှင်တော့ ကြီးကြီးခင်မျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းဟန်ပေါ်လာသည်။

“အေးလေ အခြေကြီးသူက ရဲမှူးဟောင်းသားမို့ အထင်တကြီး ကြိုက်ခဲ့ပြီး ထင်သလိုမဟုတ်တော့ ယောက်ျားလည်း ယောက်ျားလို လေးစားပုံမရနဲ့ ငါ့မောင်ပဲ သနားတယ်။ နားအေးပါးအေးနေချင်ရင် သူ့အိမ်လေးပြန်လာအိပ်လိုက် မြို့လယ်ကူးလိုက်နဲ့။”

မွေ့၏ ဦးလေးငယ်သည် မိုးလေဝသနှင့်ဇေယဇဒရုံးမှ အရာရှိငယ် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး စကားနည်းကာ အေးဆေးလွန်းသူဖြစ်သည်။ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော မွေ့တို့ခြံကိုသာ နှစ်သက်သူဖြစ်၍ တစ်ရက်နှစ်ရက် လာနေလိုက်၊ မြို့လယ်က မိသားစုရှိရာသွားလိုက်နှင့် နေတတ်သူ။ ဦးလေးငယ်အိမ်ပြန်လာတတ်သော ရုံးပိတ်ရက်လိုနေ့မျိုးမှာ ကြီးကြီးခင်သည် မောင်ငယ်စားလိုရာချက်ကျွေးရင်း အားမလို အားမရဖြစ်ဆဲ။

“ကိုယ်က အိမ်ထောင်ဦးစီးပဲ ကိုယ်နေချင်တဲ့အိမ် ပြန်ရွှေ့ကြဖို့ ပြောလေ မောင်လွင်ရယ်၊ ခင်သစ် သူ့အိမ် အလုပ်လုပ်ချင်လည်း အိမ်ကနေ သွားလို့ရတာပဲ။ ဟိုမှာ လူကများနဲ့ ငါတူတွေ တူမတွေလည်း အေးအေးဆေးဆေး နေရမယ် မဟုတ်ဘူး။ နင် မလိုက်ချင်နေခဲ့။ ငါ့ကလေးတွေနဲ့ ရွှေ့နေမယ် တစ်ခါလောက် ပြောကြည့်ပါလား။”

မွေ့ ဦးလေးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း အစ်မဖြစ်သူပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ပြီး အချိန်တန်လျှင် စက်ဘီးကလေးစီးကာ မြို့လယ်ရပ်သို့ ပြန်သွားမြဲ။

တနင်္ဂနွေညတိုင်း မြို့လယ်ရပ်သို့ ဦးလေး ပြန်သွားလျှင် မွေ့မျှော်ကြည့်ရင်း သတိရလာတတ်သော သူတစ်ဦး ရှိသည်။

“သမီး... လေး”

မွေ့ခေါင်းကို ဖွဖွပုတ်ရင်း မွေ့နှစ်ခြိုက်သော အသံဩဇာနှင့် ခပ်လေးလေး ခေါ်တတ်ခဲ့သူတစ်ဦး။ ဖေဖေ...။

(၄)

ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်သော မွေ့ငယ်ဘဝမှတ်ဉာဏ်သည် စွဲလိုရာကို စွဲ၍ မေ့လိုရာကိုမေ့တတ်အောင် ထိခိုက်လွယ်လွန်းလှသည်။ မွေ့အနားကနေ မည်သည့်အချိန်ကစ ဖေဖေ ပျောက်သွားခဲ့သည်ကိုလည်း မွေ့မမှတ်မိတော့။ အချိန်အကြာကြီး ပျောက်ပျောက်သွားသည့် ဖေဖေကို မွေ့မေ့မသွားအောင် တော့ လူတချို့က ဖေဖေနှင့် မွေ့ကို ဆက်စပ်ပြောတတ်ကြသည်။

“မွေ့ကလေးကို မြင်ရင် ဆရာထင်ကို သိပ်သတိရတယ်...”

“မွေ့က ဆရာထင်ပေါက်စလေးပဲ။ ကြီးလာလေ ဆရာထင်နဲ့ တူလေပဲ...”

မေမေနှင့်ဖြစ်စေ၊ ကြီးကြီးခင်နှင့်ဖြစ်စေ မွေ့အိမ်အပြင်ထွက်လျှင် လှမ်းငေးကြည့်ရုံသာရှိသော ထိုလူတွေသည် မွေ့ဦးလေးငယ်နှင့် မြို့လယ်အိမ်သို့ သွားချိန်များမှာ မွေ့ကို တစ်ခုတ်တရလာကြည့်တတ်ကြသည်။

မွေ့ဖေဖေသည် မွေ့မှတ်မိသည့်အရွယ်မှာတော့ မွေ့ထံသို့ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ခေါက် ရောက်လာတတ်သူ။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ်လည်း ပိုတိတ်ဆိတ်ကာ မွေ့ကို စိုက်ငေးတတ်သည်။ ဖေဖေအကြည်ရှိင်းရှိင်းတွေအပေါ် မွေ့ ဝမ်းပန်းတနည်းခံစားရသည်ကိုလည်း မွေ့အမှတ်ရသည်။ မွေ့ကျောင်းစနေသည့်အရွယ်က ဖေဖေ ပျောက်နေခဲ့ပေမဲ့ မွေ့ ဒုတိယတန်းတက်ရန် ကျောင်းအပ်သည့်နေ့ကတော့ သည်ရက်အမီ မြို့ပြန်လာသော ဖေဖေက မွေ့တို့ရပ်ကွက်မူလတန်းကျောင်းမှာ မွေ့ကို ကျောင်းလိုက်အပ်ပေးခဲ့သည်။ မွေ့ကိုတစ်လျှောက်လုံး ချိပိုးရင်း ကျောင်းဝင်မှတ်တမ်းအတွက် အဖေနာမည် ဦးသက်ထင်မောင်ဟု ပြန်ဖြေခဲ့သည့် ဖေဖေ ပုံရိပ်ကိုတော့ မွေ့စွဲလှသည်။ မြို့ရောက်လာလျှင်ပင် မွေ့တို့အိမ်ကို မနက်လာ ညပြန်ကာ မြို့လယ်က တည်းခိုရာ မိတ်ဆွေအိမ်သို့ ပြန်တတ်သော ဖေဖေအပေါ် မွေ့ စိမ်းလှသည်လည်း မဆိုသာဘဲ ဖေဖေ တစ်ခေါက် မွေ့ကို ထားရစ်တိုင်း မေမေ့ကိုသာ

တိုး၍ တွယ်တာတတ်ခဲ့သည်။

မွေ့အတွေးတို့သည် တစ်မြို့တည်းနေသည့် သားသမီးတွေနှင့်ပင် ညအိပ်ညနေရယ်မျှ မခွဲနိုင်သော ဦးလေးငယ်နှင့်မွေ့ကို တစ်သက်လုံး ကြာရှည်စွာပစ်ထားရက်သည့် ဖေဖေအကြောင်းရောက်လျှင် မေမေ့ကိုသာ ပြေးရှာမိစမြဲ။

“မွေ့ကို ဘယ်တော့မှ ပစ်မသွားရဘူးနော် မေမေ”

ထိုအချိန်မျိုးမှာ တစ်ရေနံချိန် ရှိုက်ရှိုက်ငိုသည့် မွေ့ကို တင်းကြပ်အောင် ဖက်ပွေ့ရင်း မေမေသည် အတွေးတစ်မျိုးနှင့် စိုးရိမ်တတ်သည်။

“မေမေ ရှားပင်သွားတာကို အိပ်မက်နေတာလား။ မော်တော်စီးပြီး အကြာကြီးသွားရတော့ မွေ့ဘိုးဘိုးက စိတ်မချလို့ ထားခဲ့ရတာပါ မွေ့ရယ်။ မဟုတ်ရင် ဘယ်သွားသွား မွေ့ကိုခေါ်မှာ မေမေ ကတိပေးတယ်။ မေမေ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲနော် ဒီငပျော့လေး မွေ့ကို...”

မေမေ့အပေါ် အားပြုတွယ်မက်လွန်းသည်ဟု မွေ့ကို မေမေ သဘောမကျသယောင်ပြုတိုင်း ကြီးကြီးခင်သည် မေမေ့ကို အမြင်မကြည့်စွာ တူမငယ်အပေါ် ကရုဏာစွေတတ်စမြဲ။

“မယ်မွန်ကို သူ့သမီးတွယ်တာချက်က ဩချရလောက်တယ်။ မအေလုပ်တဲ့ ကျောက်ခဲမက သမီးကလေးတစ်ယောက်တည်းရယ်လို့ ဘယ်တော့မှ ကယုကယင်မရှိနဲ့။ ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် မွေ့ လုပ်နိုင်တယ်။ မေမေကြည့်နေမယ်နဲ့ ကလေးတစ်ခုဖြစ်လည်း မေမေ ငိုတာမကြိုက်ဘူးဆို ကလေးမှာ မငိုရဲရှာဘူး။ ကြားက မခံနိုင်တဲ့ မမခင်က ပြောမိရင် မမခင် ဝင်မပါနဲ့နဲ့ အပြောခံရသေးတာအဲ့။ သူ့သမီး မယ်တယောက်တော့ မျက်လုံးနှစ်လုံး ပွင့်လာကတည်းက မေမေနဲ့ စတာ ကျောင်းသွားချိန်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့အချိန် အမေအပျောက်မခံဘူး။ မအေ အိမ်သာဝင်ရင်တောင် ရှေ့ကနေ ငုတ်တုတ် ထိုင်စောင့်တော့ မလွန်လား။ ဟော့ ဟိုတစ်ရက်က သူ့အမေနဲ့ မမခင် စကားများကြရင်း နင်က အငယ် ထပ်မပြောနဲ့ ပါးစပ်ပိတ်လို့ သူ့အမေကို အော်မိပါတယ်။ သူက ကြူကြူပါအောင် ငိုလို့ ပြေးချောရတယ်။ သူ့အမေ များ အဲဒီလို အထိမခံတာ”

ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်တွေကို ဆူးမထိအောင် ဂရုတစိုက်သင်ရင်း ကြီးကြီးခင်သည် သူမ ဝသီအတိုင်း ပြောချင်ရာကို ပြောနေသည်။ ခြေရင်းခြံမှ မေမေ့သူငယ်ချင်း အန်တီလေးမာကတော့ ကြီးကြီးခင်စကားကို သဘော

ကျစွာ ရယ်လေသည်။ လူကြီးနှစ်ဦးအလယ်မှာ ထိုင်၍ ကြီးကြီးခင်ကို မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်ကြည့်ရင်း ကန်စွန်းဥပြုတ်ကို သေသေ ချာချာ အခွံနွာစားနေသည့် မွေ့ဆံပင်လေးတွေကို ဖွဖွသပ်ပေးရင်း အန်တီ လေးမာက ချစ်စနိုးပြုံးရယ်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ မမခင်ရယ်။ မွေ့ကလေးက အမေချစ်သမီး ဆိုတော့ မွန် ကံကောင်းတာပေါ့”

ကြီးကြီးခင်က ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်များကို စတီးလင်ဗန်းထဲ စုထည့် နေရင်း မီးဖိုခန်းတံခါးဆီ ကဲကြည့်သည်။

“တစ်ခါတလေများ တွေးမိပါတယ်ဆို လေးမာရဲ့။ ဟိုမောင်မင်းကြီး သား ကိုယ်စားပါ မအေလုပ်သူကို ပေါင်းချစ်ပေးနေသလားဆိုပြီး”

ကြီးကြီးခင်၏ ပျာယီးပျာယာ အပြောအဆုံးမှာ အန်တီလေးမာက တဟားဟား အော်ရယ်တော့သည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ် မမခင်။ မွေ့က ဆရာထင့် ကိုယ်ပွားပဲ။ ကြီးလာ လေ အဖေနဲ့တူလေနော်”

“ဟုတ်ပေါ့ ခြေဆံလက်ဆံ ရှည်တာ၊ မျက်လုံး မျက်ခုံးလှတာ၊ ဉာဏ်ထက်တာ အကုန်တူပေါ့။ မယ်မွန်ဝင်လာပြီလား ကြည့်ရသေးတာ။ သူ့သမီးရှေ့ ဒါတွေပြောရင် မကြိုက်ဘူးအေ့ သူက”

ကြီးကြီးခင်သည် လူကြီးတွေပြောသမျှ နားထောင်ရင်း မျက်လုံး ကလေးဝိုင်းနေသည့် မွေ့ကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်စို့လာသည်။

“ငါ့တူမလေး မိတစ်ကွဲ ဖတစ်ကွဲဖြစ်နေတာ မြင်ရရင် မမခင်လည်း ရင်နာတာပါပဲ လေးမာရယ်။ သူတို့အကြောင်းပါလို့ ဆိုရင်တောင် ကိုယ့် အတ္တကြောင့်များလားလို့ တစ်ခါတလေ တွေးမိတယ်”

သည်တစ်ခါတော့ မေမေ့ကိုယ်စား တားဆီးသူက အန်တီလေးမာ ကိုယ်တိုင်ပင်။

“တော်ပါတော့ မမခင်ရယ် ကလေးရှေ့မှာ”

ကြီးကြီးခင်က မျက်ရည်စဝေလာသည်ကို လက်ဖမိုးနှင့် ပင့်သုတ် ရင်း မွေ့ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ခိုက် အိမ်ရှေ့မှ မွေ့နာမည်ကို အော်ခေါ်နေသည့် မွေ့သူငယ်ချင်း နုငယ်၏အသံကို ကြားရသည်။

မွေ့က ဝမ်းသာအားရနှင့် ‘ဟော့’ ဟု အသံပြုရင်း ကြီးကြီးခင်ကို ခွင့်တောင်းဟန် လှမ်းကြည့်သည်။ အန်တီ လေးမာက သမီးသွားဆော့လေဟု

ခွင့်ပေးသည်နှင့် မွေ့က ကုလားထိုင်ပေါ်မှ လျှောဆင်းကာ ဧည့်ခန်းဘက်ပြေး တော့သည်။

“အဲဒီကာလကတော့ မမခင်ရဲ့ကြောက်စိတ်ပေါ့ လေးမာရယ်။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အေးအေးကုပ်ကုပ် လခစားဝန်ထမ်းဘဝမှာပဲ အသားကျလာ သူတွေဆိုတော့ မွေ့ကလေးအဖေကြောင့် တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါပြီး အကုန် ဒုက္ခရောက်ရမှာကို အကြောက်ကြီး ကြောက်ခဲ့မိတယ်။ မွေ့အဖေကို စွန့်ပစ်ဖို့ မယ်မွန်ကို ချောတစ်လှည့် ခြောက်တစ်လှည့် မမခင်ကပဲ အဓိက ဖိအားပေးခဲ့ မိတယ်။ မယ်မွန်ကတော့ သူချစ်တဲ့ လေးစားတဲ့ လင်သားကိုး။ ဘယ်ကွဲကွာ ရက်မလဲ။ တစ်သက်လုံး မပြတ်စဲနိုင်ဘူးပဲ တင်းခံခဲ့တာ။ မနှစ်က မောင် သက်ထင်ပြန်ရောက်လာတော့ မမခင်တို့မိသားစုနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ မမခင် ကိုယ်တိုင်ပဲ မျက်ရည်စက်လက် တောင်းဆိုခဲ့မိတာ”

“ပြီးခဲ့တာတွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ မမခင်ရယ်။ ပြီးတော့ မမခင်က ညီမနဲ့ တူမလေး အပေါ်တော့ စေတနာ မေတ္တာကြီးတာ ကို ကိုယ်ထင်ကော မွန်ကော နားလည်ကြတယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း မွန်က အဖေနဲ့အစ်မ မျက်နှာငဲ့ပြီး ကိုယ်ထင်နောက် မလိုက်သွားတာပေါ့။”

“မောင်သက်ထင်ကို ဒီလိုပြောတာ သိသိချင်းတော့ မယ်မွန်က မမခင်ကို တော်တော်စိတ်ဆိုးတာ လေးမာရဲ့။ ဘယ်တော့မှ မျက်ရည် မကျတတ်တဲ့ မယ်မွန်က မမခင်ရက်စက်တယ်နဲ့ ပြောပြောသိုတော့ မမခင် လည်း ကိုယ်မှားမှန်းသိပြီး ကဲ အဖေကြီးကို ငါနဲ့မောင်လွင်ပဲ စောင့်ရှောက် နေရစ်မယ်။ ညည်းတိုသားအမိ သူခေါ်ရာလိုက်နေကြ ပြောခဲ့တာတော့ တကယ့် စိတ်ရင်းပါအေ။ မယ်မွန်က မလိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်တာပါပဲ။ မောင်သက်ထင်ကတော့ ဆိုခဲ့စေ မြဲစေလူမျိုး။ သူ့သမီး ထပ်လာတွေ့တဲ့ နှစ်ခေါက်လုံး သူ့သူငယ်ချင်း တက်လမ်းကျူရှင်အိမ်တန်းသွား အထုပ်ချပြီးမှ အိမ်ကို ဧည့်သည်လိုလာတော့တာ။ အဲဒီလိုကျလည်း မယ်မွန်တော့ မသိဘူး။ မမခင်မယ် ရင်ထဲမကောင်းပါဘူးအေ။ မယ်မွန်ကလည်း အိမ်မှာတည်းပါ တစ်ခွန်းမစနဲ့။ မမခင်လည်း ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် မောင်သက်ထင်လာရင် ရှောင်ပဲ နေမိတော့တယ်။ မမခင်ရဲ့အတ္တပါပဲ လေးမာရယ်”

မွေ့သည် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဖိရိုကြားမှ အရပ်ထည့်သော လေး ထောင့်ကြိမ်သေတ္တာငယ်ကို ဆွဲယူရင်း မီးဖိုခန်းဆီမှ ကြီးကြီးခင်တို့ စကားသံ တွေကို နားလည်နိုင်ဖို့ နားစွင့်ခိုက် နှငယ်၏ စိတ်မရှည်သော အော်ခေါ်သံ

ပေါ်လာသည်။

“မွေ့ရေ ဒီမှာ ငါ အိမ်တောင်ဆောက်ပြီးနေပြီလို့။”

မွေ့ တတိယတန်းဖြေထားသည့် သည်နေ့ရာသီမှာ မမဝါက သူမ၏ ဆွေမျိုးများရှိရာ ကင်းတပ်ရွာတွင် သွားနေ၍ မွေ့မှာ နုငယ်အိမ်လာလည်ချိန် ကိုသာ ဆော့ဖို့ စောင့်ရသည်။

“မွေ့ နေပူထဲ မထွက်ရဘူးနော်”

နုငယ်၏ အသံစူးစူးကြောင့် တုတ်ကောက်အားပြုလျက် အိမ်အပေါ် ထပ်ပြတင်းဝမှာ ရပ်ကြည့်နေသော ဘိုးဘိုးက မွေ့ကို လှမ်းအော်သည်။

“ဟုတ် ဘိုးဘိုး။ မွေ့တို့ ပရပ်အောက်မှာပဲ ဆော့မှာ”

ဘိုးဘိုးသည် မွေ့မမွေ့မီ တစ်နှစ်က ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်းလေဖြတ် သွားသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံမှ ခြံထဲ ဆင်း၍ ကြိုးစားလမ်းလျှောက်တတ်ပြီး အချိန်အတော်များများမှာ အိမ်အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်နှစ်ဆင့် နောက်ရပ်ကာ မွေ့ဆော့နေသည်ကို လှမ်းကြည့်နေတတ်သည်။

“ဖိုးသားတို့ ကေသီတို့ငယ်ငယ်ကတော့ ဘိုးဘိုးက ချီပိုးပြီး လျှောက်လည်လိုက် မုန့်တွေ ဝယ်ပေးလိုက် လုပ်နိုင်ခဲ့သား။ ငါ့မြေး မွေ့ ကလေး အလှည့်ကျ ဘိုးဘိုးက ဘာမှ အသုံးမဝင်တော့တဲ့ လူပိုကြီးဖြစ်နေပြီ”

မွေ့ ညဘက် မေမေနှင့်အတူတူ ဘိုးဘိုးကို ဆေးလူးပေး နှိပ်နယ် ပေးတိုင်း ဘိုးဘိုးက မျက်ရည်တစ်ဝဲ ပြောတတ်သည်။

သူ လိုက်မစောင့်ရှောက်နိုင်သည့် မြေးမကလေး အိမ်အပြင်ပတ် လည်ထွက်လျှင် လုံးဝမကြိုက်သော ဘိုးဘိုးက မွေ့ထံသို့ မွေ့သူငယ်ချင်းများ လာဆော့ကြသည်ကို သဘောကျသူဖြစ်သည်။ မွေ့သည် ဘိုးဘိုး လှမ်းခေါ် ပေးသည့် နုငယ်နှင့်အတူတူဝေစားဖို့ ခရပေါင်မုန့်နှစ်ခုယူပြီး အိမ်အောက် ပြန်ဆင်းလာတော့ မွေ့တို့ဆော့နေကျ အိမ်ဘေးအဖီဆွဲထားသည့် ပရပ်ဆောင် အောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် နုငယ်သည် သူမ အသစ်ပြုလုပ်ထားသော အရပ်မလေးကို ကြွားချင်လွန်းဟန် တပြပြ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီမှာလေ ငါ့အရပ်သစ်လေး လှလား”

မွေ့က အရပ်အိမ်လေးအတွက် သစ်သားတုံးငယ်လေးများကန့်ကာ အိမ်ဆောက်နေရာမှ နုငယ်၏ အရပ်လေးကို ကိုင်ကြည့်သည်။ အဝတ်စဖျူနှင့် မျက်နှာ၊ ကိုယ်ထည်ရှည်ရှည် လက်ကလေးတန်းလျက် ပြုလုပ်ထားသည့် မွေ့တို့လက်လုပ်အရပ်ကလေးတွေသည် အပ်ချည်အနက်နှင့် အနီသုံးကာ

မျက်လုံးလေးတွေ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဖော်ထားသည်က ချစ်စရာပင်။ မွေ့တို့ အရွယ်ကလေးတွေ သိပ်မဆော့ကြတော့သည့် သည်အရပ်တမ်းကစားနည်းကို အရိပ်အောက်သာ ဆော့စေလိုသော မေမေက အရပ်ကလေးတွေ ပြုလုပ်ပုံ၊ ဂါဝန်အင်္ကျီ၊ ထဘီလေးတွေ ညှပ်ပြီး ဆင်ပေးပုံများ သင်ပေးထားသည်။ အလှဆင်၍ကောင်းသည့် မိန်းကလေး အရပ်လေးများ ပြုလုပ်ရသည်ကိုသာ မွေ့တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် နှစ်ခြိုက်ကြသည်။ မွေ့တို့သည် မေမေသင်ပေးသည်ထက်ပင် ကွန့်၍ ကလေးဘာဝ စိတ်ထဲပေါ်ရာမှန်သမျှကို အရုပ်အိမ်တွေထဲမှာ ဖန်တီးတတ်ကြသေးသည်။ ခြေတံရှည်အိမ်သေးကလေးနှင့်နေရသော နုငယ်သည် သူမ၏အရုပ်အိမ်ကို သစ်သားခုံတွေသုံးကာ နှစ်ထပ်၊ သုံးထပ် အမြဲဆောက်တတ်သည်။ ရုပ်ရှင်များမှာ မွေ့တို့ တွေ့ဖူးသော အပူခန်း၊ အအေးခန်း၊ ရေကူးကန်၊ ပန်းဥယျာဉ်မှန်သမျှ ဖန်တီးထည့်သွင်းတတ်ကြသေးသည်။ မွေ့တို့ လမ်းထိပ်တွင် အန်တီလေးမာ၏ ညီမ အငယ်ဆုံးက အပ်ချုပ်ဆိုင်ဖွင့်ထား၍ မွေ့နှင့်နုငယ်အတွက် ဆော့စရာ အဝတ်စငယ်များကို အလွယ်တကူ ရနိုင်လေသည်။ မွေ့တွင် မွေ့အခေါ် မေမေ၊ အန်တီ၊ မီးမီးဟု နာမည်ပေးထားသည့် အရုပ်မလေး သုံးရုပ်ရှိပြီး နုငယ်တွင် မင်းသမီးနာမည်တွေပေးထားသော ရွယ်တူအရုပ်မလေး သုံးရုပ်စီရှိပြီးဖြစ်သည်။ ရှည်လျားသောဆံပင်နက်များနှင့် နုငယ်၏အရုပ်မအသစ်လေးမှာ အဝါရောင်ဘောလုံးပြောက်များပါသည်။ ဖော့ရှန်စ ဝမ်းဆက်ကလေးနှင့်ဖြစ်သည်။

“ဟယ် ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ နုငယ် မေမေ လုပ်ပေးတာလားဟင်”

ဦးခေါင်းမှာ အပူနာတွေပေါက်၍ သည်နေ့ရာသီမှာ ခေါင်းတုံးပြောင်လေးနှင့်ဖြစ်နေသော နုငယ်သည် မွေ့အမေးကို သဘောကျစွာ တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားဖြေသည်။

“ငါ့ဘာသာ လုပ်ထားတာပေါ့ မွေ့ရ၊ မေမေ့အပ်ချည်လုံးအနက်တော့ ကုန်သွားတယ်”

သူမ လက်ရာ သုံးလက်မအရွယ် အရုပ်မလေးတစ်ရပ် ချည်အနက်ဆံပင်ရှည်များကို နုငယ်က တယုတယ ပွတ်သပ်ကြည့်နေတော့ မွေ့က မွေ့ ပြုလုပ်ထားသည့် အရုပ်အသစ်ကို ကြိမ်သေတ္တာထဲမှထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဟင်.. မွေ့အရုပ်က ပုဆိုးနဲ့။ ယောက်ျားကြီးပဲ”

မွေ့သည် ယောက်ျားဝတ်အရုပ်အင်္ကျီတော့ မည်သို့ချုပ်ဆင်ရမှန်း

မသိစွာ ကချင်ပုဆိုးအစိမ်းကွက်လေးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးပတ်ထားပေးမိသည့် အရုပ်ကလေးကို ငေးကြည့်မိသည်။ မွေ့ စက်ဆိုင်ရောက်သွားသည့် တစ် ညနေက အဝတ်စပိုခြင်းထဲမှာ သည်ပုဆိုးစလေးကို မြင်မြင်ချင်း ကောက်ယူ ခဲ့မိသည်။ မွေ့ကို ကျောင်း လိုက်အပ်ပေးသည့် ဖေဖေကို စတွေ့သောနေ့က ဖေဖေသည် သည်လို ကချင်ပုဆိုးအစိမ်းကလေးနှင့်ဖြစ်သည်။ မွေ့သည် ဖေဖေ ဟု နာမည်ပေးထားသော သည်အရုပ်လေးကို ဘာကြောင့်ရယ်မသိ မေမေ မမြင်အောင် အိပ်ခန်းတံခါးပိတ်ကာ ဖန်တီးခဲ့သည်။ ကြိမ်သေတ္တာ လေးထဲ ဖေဖေအရုပ်လေးကို ထောင့်ကပ်လှဲထားလိုက်ရင်း ကြီးကြီးခင် မမြင်စေဖို့ အပြင်ထုတ်မဆော့တော့ရန်လည်း မွေ့က တစ်ထိုင်တည်းဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ထိုနေ့ည အိပ်ရာဝင်ချိန် မွေ့ကို မေမေကျောပုတ်ရင်းသိပ်တော့ မွေ့က မေးခွန်းတစ်ခုမေးခဲ့သည်။

“ဖေဖေက မွေ့တို့အိမ်မှာ မနေတာ ကြီးခင်ကို ကြောက်လို့လား မေမေ”

မေမေသည် တစ်ခဏတော့ ကြောင် အ...ကက မွေ့ကို စိုက်ကြည့် နေသေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မွေ့ရယ်။ မေမေ အမြဲပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဖေဖေက အလုပ်လုပ်စရာတွေရှိလို့ မွေ့နဲ့မနေနိုင်သေးတာ။ မွေ့လေး ကြီး လာရင် ဖေဖေနဲ့ အတူတူနေရမှာ။ မေမေ ကတိပေးတယ်”

မေမေအသံ တုန်ခတ်လေး ဖြစ်လာတော့ မွေ့က ဝမ်းနည်းသွားရင်း ဖေဖေနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည့် ကျန်ခဲ့သော ဆောင်းဦးရာသီကို သတိရ သွားသည်။ သမီးလေးဟု ခဏခဏခေါ်ပြီး မွေ့ဝမ်းနည်းစေသော အကြည့် မျိုးနှင့် စိုက်စိုက်ကြည့်တတ်သည့် ဖေဖေကိုတွေ့ရချိန်မှာ မွေ့ ပျော်ခဲ့ရသလား ပင် မသိတတ်တော့။

“မွေ့ဖေဖေက မွေ့ကို သိပ်ချစ်တာ။ မွေ့သာ ဖေဖေနဲ့နေရရင် မေမေ့ကိုတောင် မေ့သွားမှာ”

မေမေ၏ ရယ်မောသံ ထိုအပြောကိုတော့ မွေ့က သိပ်စိတ်ဆိုးကာ အော်ငိုခဲ့ရသည်။

“မွေ့က မေမေ့ကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။ မေမေလည်း မွေ့ကို ပစ်ထားရဘူး။ နော်.. မေမေ နော်”

အပိုင်း [၂]

(၁)

“တွေ့ရသေးတယ်နော် ဒေါ်မွေ့မွန်။ ဖုန်းဆက်မရ စာပို့မရနဲ့ လူကို ပစ်ထားတတ်တဲ့ အကျင့်ကို ပြင်စမ်းပါ”

မြေအောက်ဘူတာမှ ထွက်လာသော မွေ့ကို တွေ့သည်နှင့် ရထား ကတ်ဖြတ်သည့် စက်လှေကားထိပ် တစ်ဖက်မှာ ကြိုနေသော ချိုလဲ့သည် ပြေးလာဖက်ရင်း ခြေထောက်ကိုဆောင့်ကာ မကျော်မနပ်ဖြစ်ဟန်ဆိုသည်။

“ခုတွေ့ရပြီလေ ချိုရယ်။ မွေ့ ကတိတည်တယ်မဟုတ်လား။ သြဂုတ်လကုန် လာတွေ့မယ်ဆိုတာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့။ မနေ့ညကမှ ကပ်ပြီး လာဖြစ်တယ်သိရတော့ သွားချင်တာတွေ ကြုံမစီစဉ်ရဘူးလေ”

ပိတ်ရက်တိုင်း လူစုမိလျှင် တစ်နေရာရာသွားလည်ချင်တတ်သော ချိုလဲ့၏အကျင့်သည် ယူအေအီးသို့ စရောက်ကြသည့် လွန်ခဲ့သော လေးနှစ် ကျော်ကအတိုင်း မပြောင်းလဲပေ။ ချိုလဲ့နှင့် မွေ့သည် မွေ့တို့ ကုမ္ပဏီ အတွက် ဒုတိယအသုတ်ခန့်သော မြန်မာရှစ်ဦးတွင် လေယာဉ်တစ်စီးတည်း အတူတူစီးဖော်ဖြစ်ပြီး အယ်လင်းတစ်မြို့တည်းလည်း အတူတူတာဝန်ကျ သဖြင့် ကျန်သူများထက် ပိုရင်းနှီးကြသည်။ မွေ့က ကုမ္ပဏီတိုက်ခန်းနှင့်

တစ်လမ်းကျော်မှာရှိသော အယ်လင်းမောမှာ တာဝန်ကျ၍ ချိုလဲ့က မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ဖယ်ရီစီးသွားရသည့် အိမ်နံရံခံနိုင်ရန်အတွက် ဘဝါဒီမောမှာ တာဝန်ကျခဲ့သည်။ နှစ်နှစ်ကျော် စာချုပ်သက်တမ်းကုန်သည်နှင့် ချိုလဲ့က စာချုပ်ဆက်မတိုးဘဲ လစာများသော အမေရိကန်အခြေစိုက် အလှကုန် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ရကာ ဒူဘိုင်းမြို့သို့ ပြောင်းသွားသည်။ စင်ကာပူနိုင်ငံမှာ ချိုလဲ့ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ကျောင်းတက်ခဲ့စဉ်က ခင်မင်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး အကူအညီနှင့် ပိုကောင်းသော အလုပ်သို့ ကူးသွားခြင်းပင်။ ချစ်နှင်းဝေဟု ခေါ်သည့် ထိုသူငယ်ချင်းနှင့်ပင် ချိုလဲ့က ဒူဘိုင်းမှာ အခန်းစပ်တူငှားနေသည်။ မွေ့တို့မြန်မာအများစုရှိရာ တိုးတက်စည်ပင်လွန်းသည့် ဒူဘိုင်းမြို့မှာ ချိုလဲ့က ပျော်နေပေမဲ့ အယ်လင်းမှာသာ နေချင်သော မွေ့ကိုလည်း ခေါ်မရသည့်အဆုံး ပိတ်ရက်တိုင်းတော့ ပွဲတစ်ခုခုရှိတာ အကြောင်းပြကာ မရအရ ခေါ်တတ်သူပင်။ ချိုလဲ့က တိုက်ခန်းအသစ်ပြောင်းထား၍ လိပ်စာမရှာတတ်မည့် မွေ့ကို ဘူတာအထိ လာကြိုပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဘူတာရှေ့ရှိ မတ်သွန်လမ်း၏ လမ်းသွယ်များအတိုင်း ပျားပန်းခပ် လူအုပ်ကိုဖြတ်ကာ မွေ့တို့နှစ်ယောက် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ထောင့်မှန်စတုဂံပုံ ဘလောက်ပေါင်းများစွာနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော အရောင်တူ ပုံစံတူ ကွန်ဒိုတိုက်များကြား ဖြတ်လာရင်း သုံးလမ်းမြောက် စတိုးဆိုင်နှင့် တစ်လမ်းကျော်မှာ စိုက်ထူထားသည့် ဘူတာလမ်းညွှန် နီယွန်ဆိုင်းဘုတ်များကို မှတ်ထားဖို့ ချိုလဲ့က တဖွဖွပြောလာသည်။ ချိုလဲ့စိတ်ပူပင်တတ်ဟန်ကို သဘောတကျ မွေ့ ရယ်မိတော့ ချိုလဲ့က ချစ်စနိုး မျက်စောင်းထိုးလေသည်။

“ရယ်မနေနဲ့။ နောက်အပတ်တွေ မွေ့လာလို့ ချိနဲ့ အလုပ်ဆင်း ချိန်မတူခဲ့ရင် အိမ်မှာသွားနားလို့ရအောင် မွေ့ လမ်းကိုမှတ်မိမှဖြစ်မယ်”

မွေ့သည် ဒူဘိုင်းမြို့လယ်ရှိ ချိုလဲ့ပြောင်းလေရာ တိုက်ခန်း လေးငါးနေရာခန့်ကို အမြဲသွားလည်တတ်ပေမဲ့ နောက်တစ်ခေါက်မသွားတတ်အောင် မြို့လယ်က အင်မတန်ရှုပ်ထွေးသည်ဟု ခံစားရတတ်သူပင်။ ချိုလဲ့အလုပ်မဆင်းမီ အယ်လင်းမှစောရောက်လာလျှင်လည်း ချိုလဲ့အိမ်နှင့် အနီးဆုံးဘူတာ သို့မဟုတ် ဈေးဝယ်စင်တာ တစ်ခုခုမှာသာ အမြဲစောင့်တတ်သည်။ ယခုလည်း မြန်မာနိုင်ငံက ပြန်လာသည့်နေ့ကပင် တစ်ညဝင်တည်းခိုပူးသော ချိုလဲ့၏ ယခင်တိုက်ခန်းနေရာနှင့်ဆိုလျှင် အယ်ရီဂါးဘူတာ၏ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာရှိသည့် လမ်းကိုပင် မရှာတတ်ပေ။ ချိုလဲ့နှင့်ချစ်နှင်း၏အလုပ်နေရာ

များက အယ်ရီဂါးနှင့်တစ်ဘူတာအကွာမှာရှိသည့် ဒယ်ရာစီးတီးမောမှာဖြစ်၍ လူနေတိုက်ခန်းကွန်ဒိုများရှိရာ အယ်ရီဂါးဘူတာတစ်ဝိုက်မှာသာ မကြာခဏ အခန်းပြောင်းရွှေ့နေတတ်ကြသည်။ လမ်းသွယ်ခြောက်လမ်းခန့်ကျော် ကာ Hotel Palace ၏ အနောက်ဘက်လမ်းထဲ ချိုးဝင်လိုက်သည်နှင့် ချိုလဲ့တို့ နေထိုင်ရာ အဆောက်အအုံသို့ ရောက်သည်။ ဓာတ်လှေကား စောင့်နေရင်း ချိုလဲ့က တစ်ခုခုကို သတိရသွားဟန် လေသံနှိမ့်ကာ မွေ့ကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“မွေ့ကို ဖုန်းခေါ်မရတာနဲ့ မပြောရသေးဘူး။ ချိုတို့အခန်းရောက်ရင် အံ့သြစရာတစ်ခု မွေ့ တွေ့လိမ့်မယ် သိလား။”

ပဟေဠိဆန်လှသည့် ချိုလဲ့၏ အလေးတနက်ဟန် ရည်ညွှန်းခဲ့သော ထိုအံ့သြစရာကို မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာပင် မွေ့ တွေ့ရလေသည်။

ကလေးသည် မွေ့အတွက် ချိုလဲ့ ပြင်ဆင်ပေးသော ပင်လယ်စာ သုပ်စပ်စပ်ကို မျက်ရည်တလည်လည်ဖြစ်သည်အထိ တရူးရှူးတရဲရှဲ အသံပြုကာ နှစ်နှစ်သက်သက် စားနေသည်။ ဖြူကြည်လွန်းသော အသားအရေ၊ ကော့ညွတ်သည့် မျက်တောင်ရှည်များ ရံထားသော ညိုလဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းနှင့် အညိုဖျော့ဖျော့ ဆံပင်လေးများ နဖူးပေါ်ဝဲကျနေသည့် ချစ်စရာကောင်းလွန်းသော ကလေးသည် မျက်နှာချိုလွန်းလှသည်။ သူ့ကို တအံ့တဩ ငေးနေသည့် မွေ့ကိုကြည့်ကာ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ပြုံးပြတတ်သော ကလေး သည် မီးဖိုခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်းကူးကာ စားစရာတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး သယ်နေသော ချိုလဲ့ကိုလည်း လှမ်းရယ်ပြနှင့် သွက်လွန်းသူလည်းဖြစ်သည်။ ချိုလဲ့က သရက်သီးစိမ်းကို မြန်မာငါးပိထောင်း၊ ဆားချိုနှင့် ငရုတ်လှော်မှုန့် ရောနယ်နေရင်း ‘ဒါကော ကြိုက်တယ်မို့လား...’ ဟု အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် မေးမြန်းသည်ကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြသည်။

“တွေ့လား မြန်မာပါးစပ်စစ်စစ်ပါဆို။ ငါးပိတို့၊ ငရုတ်သီးတို့ဆို အသေကြိုက်တာ မွေ့ရ။ သူ့အမေ အချိုးကြည့်မရလို့ သူ့ကင်းကင်းနေချင်လည်း သူ ကြိုက်မှန်းသိတော့ မနေနိုင်ဘူး။ ဒါတွေ လုပ်စားတိုင်း အမြဲခေါ်မိတာပဲ”

သူ့အကြောင်းပြောမှန်း နားလည်ဟန် ချိုလဲ့ကို ကြည့်ရင်း အစားပလုတ်ပလောင်းနှင့် ရယ်ပြနေသောကလေးကို ငေးကာ မွေ့မှာတော့ စားပွဲပေါ်က ချိုလဲ့လက်ရာ မြန်မာဟင်းမျိုးစုံကိုပင် စိတ်မဝင်စားနိုင်။

“ကလေး အသက် ဘယ်နှစ်လဲ”

မွေ့အမေးကိုဖြေဖို့ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ရေတွက်ဟန် ကလေးက ပြုသည်။

“လက်ရှစ်ချောင်း ထောင်ပြပါလိမ့်မယ်။ အမှန်ဆို သူ့အသက် ငါးနှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး”

ချိုလဲ့က ကလေးဘက်လှည့်ကာ ‘ဟန်နီအသက် ငါးနှစ်ပါကွ’နှင့် ပြောတော့ ကလေးက ခေါင်းခါယမ်းသည်။ လက်ရှစ်ချောင်းထောင်၍ မွေ့ မျက်နှာ အနားကပ်ကာ ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်ပြနေရင်း ကလေးသည် သူ့လုပ်ရပ်ကို သဘောကျဟန် တခစ်ခစ် ရယ်နေသေးသည်။

“ငါးနှစ်ကလည်း အရပ်ကြီးကရှည်ပြီး ထွေးလိုက်တာ”

မွေ့စကားကို ချိုလဲ့က မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြသည်။

“သူ့ အဖေသွေးနေမှာပေါ့”

အစာစားပြီးသွားသော ကလေးသည် ဧည့်ခန်းထဲ လှည့်ပြေးလိုက်၊ နံရံက တီဗွီကို လိုင်းမျိုးစုံ ပြောင်းကြည့်လိုက်၊ မွေ့ကို ကျောကလေးလာပုတ် လိုက်၊ ဆံပင်လေးတွေ လာထိကြည့်လိုက်နှင့် ပျော်မြူးနေသည်။

“တွေ့လား။ စကားသာ ကောင်းကောင်း မပြောတတ်တာ၊ အင်မတန် ဉာဏ်ပြေး အင်မတန် အကင်းပါးတာ။ မွေ့က သူ့ကို သနားပြီး တစ်ချိန်လုံး လိုက်ကြည့်နေတော့ သူ ကပ်လို့ရမှန်း ချက်ချင်းသိပြီလေ။ ခဏနေ လည်ပင်းတွေ ဘာတွေ လာဖက်ပါလိမ့်မယ်”

မွေ့စမှ နှစ်နှစ်ကျော်အရွယ်ထိ ပြင်ပလူမတွေ့ရ၊ မိခင်၏ တီတာ စကားသံ မကြားရခြင်းတို့ကြောင့် စကားပြောဖို့ မေ့မေ့နေတတ်သည်ဆိုသော ကလေးသည် ပြင်ပသဏ္ဌာန်မှာတော့ အင်မတန်သွက်လှသည်။

“ကဲ မောင်ဟန်နီပဲ လိုက်ငေးမနေနဲ့ဦး။ ရေသွားကူးမယ်ဆို ခဏ နားပြီးတာနဲ့ ထွက်ရအောင်။ ညနေလေးနာရီကျော်ရင် ရထားတွေက ကျပ် တော့မှာ”

ကလေးကို လိုက်ငေးနေသည့် မွေ့ကို ကျောတစ်ချက်လာပုတ်ရင်း ချိုလဲ့ဆိုခိုက် ကလေးက ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ တီဗီထိုင်ကြည့်နေရာမှ မွေ့တို့ဆီ ပြေးလာသည်။

“ဂိမ်းဆော့ချင်တယ်”

မွေ့ ပထမဆုံးကြားရသည့် ကလေး၏ ချိုသြသော အင်္ဂလိပ်

ဖွေရှာမောရသူမယ်

ဘာသာစကားသံ။

“ဒီလို ပူဆာဖို့ဆို ပြောဖို့ မမေ့ဘူး မွေ့ရေ...”

ချိုလဲ့က အိပ်ခန်းထဲမှ တက်ဘလက် Tablet ကို ထုတ်ယူလာ ပေးရင်း ကလေးကို အသစ်ပြောင်းထားသည့် Wifi Password ရှာထည့်ဟု ပြောတော့ ကလေးက တက်ဘလက်ကို ဆွဲယူကာ ပြေးထွက်သွားသည်။

“ကိန်းဂဏန်းတွေ မှတ်မိချက်ဆိုတာ ချို့ဖုန်း Password တို့ အခန်းသော့ခံပတ်တို့ဆို သူ့ကို ပေးသိထားရရင် ဘယ်အချိန်ပြန်မေးမေးပဲ။ ချို ဆော့တဲ့ အင်တာနက်ဂိမ်းမှန်သမျှ သူ နောက်ကလိုက်ဆော့ရင် သူသာ သွားတာချည်းပဲ”

စားပွဲပေါ်က စားပြီးသားပန်းကန်များ စုသိမ်းရင်း ချိုလဲ့က မွေ့ကို ညစ်ကျယ်ကျယ် လှမ်းကြည့်သည်။

“သူ ရုပ်ချောတာက သူ့အဖေ ယူကရိန်းသွေးဆိုရင် ဉာဏ်ကောင်း တာက ချိုတို့ မြန်မာသွေးလို့ လုပ်ရအောင်”

လေထန်သောနေ့ဖြစ်၍ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြေးတက်လာသော ပင်လယ်လှိုင်းလုံးများပေါ်ဝယ် စကိတ်ဘုတ်စီးသူများ ပြည့်နေသည်။ လှိုင်းလုံး အတက်အကျအလိုက် ရေလွှာရှုပ်ပြေးနေသည့် သူတို့၏ တဟေးဟေး အော်သံနှင့် လှိုင်းပုတ်သံသည် စည်းချက်ညီနေသယောင်။ လေထန်နေ၍ ကမ်းခြေတွင် အမြဲတွေ့နေကျ စင်ရော်အုပ်များပင် တစ်ကောင်စနစ်ကောင်စ သာ ကျန်လျက် ပျောက်နေသည်။ လှိုင်းကြမ်းလာသောကြောင့် ရေဆင်း ကူးသူများက တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ ပြန်တက်လာသည်။ ရေကူးဝတ်စုံ ထည့်ထား သော ကျောပိုးအိတ်ကို သံပြင်ပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပစ်ချလိုက်သော မွေ့၏အနောက်မှာ ချိုလဲ့ ရယ်သံပေါ်လာသည်။

“ပြောပါတယ်။ ဒီအချိန် လှိုင်းထန်လို့ ရေကူးလို့ မရပါဘူးဆို”

မွေ့က ချိုလဲ့ ခင်းလိုက်သော ပလစ်စတစ်ဖျာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲလိုက်သည်။ ကြားရက်ဖြစ်ပေမဲ့ ဂျင်မယ်ရာ Jumeirah ကမ်းခြေတွင် လူအတန်အသင့်များနေသည်။ မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြန့်လှသည့် သံပြင်တစ် လျှောက် အရောင်အသွေးစုံလူမျိုးပေါင်းစုံ မြင်နေရသည်ကပင် ဂျင်မယ်ရာ၏

အလှတစ်မျိုး ဖြစ်ချိန်မည်။ ဆာရီဝတ်အိန္ဒိယတိုင်းသားများ၊ အာရပ်ရိုးရာဝတ်စုံ ရှည်များနှင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်းတိုင်းသားများ၊ စကတ်တို ဘောင်းဘီတို့နှင့် အာရှ၊ ဥရောပတိုင်းသားများသည် သူ့အုပ်စုနှင့်သူ လေညင်းခံနေကြသည်။ ယူအေအီးတွင် အနိမ့်ဆုံးအလုပ် သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းမှသည့် အမြင့်ဆုံးတရား ရေးပိုင်းအဆင့်ထိ လူမျိုးပေါင်းစုံပါဝင်သော နိုင်ငံခြားသားဝန်ထမ်းများနှင့်သာ လည်ပတ်သည်ဖြစ်၍ ဒေသခံဦးရေ၏ နှစ်ဆကျော်ခန့် နိုင်ငံခြားသားဦး ရေက ပိုများလေသည်။ ပင်လယ်ကိုအခြေပြုကာ အသက်မွေးခဲ့သည့် တံငါရွာ လေး၏ သယံဇာတရေနံကိုတွေ့ရှိပြီး နှစ်လေးဆယ်ကျော်ကာလအတွင်း ပြောင်းလဲတိုးတက်လာမှုက အံ့မခန်းပင်။

မွေသည် ဂျင်မယ်ရာကို ရောက်လာချိန်တိုင်း တွေးဖြစ်သည့် အတွေးတစ်စနှင့် အာရုံလွင့်ကာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“အမယ်လေး ရေမကူးရဘူးဆိုတာနဲ့ ငြိမ်သွားလိုက်တာ။ ဘာဖြစ် တုံး။ ချိုထည့်လာတဲ့မုန့်တွေ ကုန်အောင်စားမယ်။ ပြီးရင် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပြီး ပြန်မှာပေါ့လို့။”

ချိုလွဲက ငြိမ်နေသော မွေ့ကျောကို တစ်ချက်ပုတ်ရင်း လက်ဖက် သုပ်ဘူးနှင့် ခဲစက္ကူပတ်ငါးကင်ကို မြှောက်ပြသည်။

ကမ်းခြေသွားကြဖို့ဆိုလျှင် ပျော်ပွဲစားထွက်သကဲ့သို့ စားသောက် ဖွယ်စုံအောင်ထည့်ကာ တက်ကြွတတ်သူ ချိုလွဲသည် ရေကူးဖို့ရာတော့ မွေ့လောက် စိတ်သန်လှသူမဟုတ်ပေ။ ပင်လယ်ထဲ ရေကူးပြီး ရေချိုးပြန်ချိုး ရသော သဲသောင်ပြင်ကြား စိုက်ပေးထားသည့် ရေပန်းများ၊ ရေချိုးခန်းများမှ ရေက တစ်နေ့ခင်းလုံး နေရောင်သင့်ဒဏ်နှင့် ပူလှသဖြင့် ရေကူးခဲ့ရသမျှ အရသာပျက်သည်ဟု ချိုလွဲက ညည်းညူတတ်သည်။

“ချိုတော့ ရေမကူးရလည်း ဖြစ်တယ်။ မျက်စိတစ်ဆုံး ပင်လယ် ကြီးမြင်ရတာနဲ့ ကျေနပ်ပါ။ မဟုတ်ရင် အလုပ်ထဲလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ဝန်ထမ်းတွေမျက်နှာ ဝယ်သူတွေမျက်နှာ ပြူးပြဲကြည့်ရ။ အိမ်ပြန်ရောက်လည်း ကိုယ့်အခန်းကျဉ်းပတ်ပတ်လည်ထဲပဲ လှည့်နေလိုက်နဲ့ ခေါင်းကိုက်နေရသမျှ ပင်လယ်လေရှူလိုက်ရရင် ပျောက်ကရောပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါကျ မွေ့နဲ့ နေခဲ့တဲ့ အယ်လင်းက အခန်းကျယ်ကြီးကို လွမ်းမိတယ်။ ဒုတိယကတော့ အခန်းခ တွေက ခေါင်ခိုက်။ နေရတာက ကျဉ်းကျယ်ကျယ်နော်”

“အခုအခန်းက ကျဉ်းပေမဲ့ တော်တော်လေး အခန်းသန့်ပါတယ်

ချိုရ။ ပြီးတော့ နေတဲ့လူလည်း မများသလိုပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်။ ချိနဲ့ချစ်နှင်းလည်း လူနည်းတာကြည့်ပြီး ဈေးနည်းနည်းများနေပေမဲ့ မျက်စိမှိတ် ငှားလိုက်တာ။ ချိုတို့ကိုတစ်ဆင့် ပြန်ငှားတဲ့ အီဂျစ်ကြီးက ဘဏ်ဝန်ထမ်းလေ။ သူ့မိန်းမကတော့ အလုပ်မလုပ်ဘူး။ အလယ်ခန်းမှာက ဖိလစ်ပိုင်လင်မယားနှစ်ယောက်။ ကျန်တာ ဟန်နီတို့ သားအမိအခန်းနဲ့ ချိုတို့ပဲ။ အကုန်အေးအေးဆေးဆေးဆိုတော့ ပိတ်ရက်ဆို နားအေးပါးအေး နေရတာ သဘောကျတယ်”

“ချိုပဲ အရင်ကတော့ အယ်လင်းကို တောဆို”

မွေ့က အာလူးကြော်ထုပ်ဖောက်ကာ နေဝင်ချိန်ထိ ကမ်းမှာ ခိုဆဲ ပင်လယ်စင်ရော်တွေဆီ ပစ်ကျွေးရင်း ချိုလဲ့ကို လှမ်းစတော့ ချိုလဲ့က သဘောတကျရယ်သည်။

“အင်းလေ အခုလည်း တောပဲဟာ။ လွမ်းတာပဲ ရှိတာလေ။ မနေချင်ပါဘူး မွေ့တို့တောကို။ မွေ့သာ အဘွားအိုပေါက်စလေးမို့ ပျင်းစရာ ကောင်းတဲ့ အယ်လင်းမှာ ပျော်နေတာ”

ချိုလဲ့က အားလူးကြော်နှိုက်စားရင်း မွေ့ကို စကားနိုင်လှသည်။ မွေ့ကတော့ မွေ့တို့ အထက်အညာမြို့တစ်မြို့ကဲ့သို့ ရာသီဥတုချင်းဆင်လှ၊ သစ်ပင်ပန်းပင်ပေါလှသည့် အယ်လင်းကို နှစ်သက်သည်။ သည်ရာသီဆိုလျှင် မွေ့တို့အရပ်မှာသာ တွေ့ရသည့် တမာပန်းနံ့တွေ တစ်မြို့လုံးလှိုင်ပြီဖြစ်၍ အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်ချိန်တိုင်း ကိုယ့်ရပ်ဌာနေကို မျက်ရည်ဝဲအောင် လွမ်းစေတတ်သော အယ်လင်းကို မွေ့ နှစ်မြိုက်သည်။ ခုနစ်ထပ်ထက် ပိုဆောက်ခွင့်မပြုသော အယ်လင်း မြို့ပြဥပဒေကြောင့် ကြည့်လေရာရာ အရောင်တူတိုက်ပုပုလေးတွေနှင့် မြင်ကွင်းဖြန့်ကျက်မိသမျှ စိတ်အေးချမ်းရသော အယ်လင်းကို မွေ့သဘောကျသည်။ မြို့တိုင်းလိုလို ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိသည့် ယူအေအီးရှိ မြို့ခုနစ်မြို့အနက် အယ်လင်းက အတွင်းပိုင်းကျကာ ပင်လယ်မရှိသည့်အတွက်တော့ ရေကူးဝါသနာပါသော မွေ့က ဒူဘိုင်းရောက်တိုင်း ရေကူးဖြစ်သည်။ မာရီဆဲလ်နှင့် ပိတ်ရက်အတူတူရသည့် ရှားရှားပါးပါး နားရက်များမှာ မြို့တော်အဘူဒါဘီရှိ ကွန်နီ(ချ်)ကမ်းခြေသို့ မွေ့တို့နှစ်ယောက် ရေသွားကူးဖြစ်သည်။ ယူအေအီး၏ မြို့ကြီးသုံးမြို့ဆိုကြသည့် အဘူဒါဘီ၊ ဒူဘိုင်းနှင့် အယ်လင်းက တြိဂံပုံ တေ့ဆိုင်နေသည့် အကွာအဝေးတူမြို့များ ဖြစ်သည်။ တစ်မြို့မှတစ်မြို့ ကူးချိန်သည် ဘတ်စ်ကားခရီး နှစ်နာရီနီးပါးကြာ

ချိန်ရှိသည်။ ရေကူးဖြစ်သမျှ ကမ်းခြေများတွင် မွေ့တို့ ယခု စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်ငေးမောနေကြသော ဂျင်မယ်ရာကို အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သည်။ တပြန်၊ တပြူး ဆုံးစမရှိကျယ်ပြောသော ဂျင်မယ်ရာကိုရောက်သည်နှင့် မွေ့စိတ်တို့ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်ကာ အလုပ်ကြောင့်၊ စိတ်အတွေးကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ် ခဲ့ရသမျှ သက်သာရာရတတ်စမြဲပင်။

“မှတ်မိသေးတယ်။ စည်ကားခမ်းနားလှပါပေ့ဆိုတဲ့ ဒုတိုင်းမှာပဲ အလုပ်ဝင်ရမယ်ထင်ပြီး ရောက်လာပါတယ်။ ကန္တာရကြီးဖြတ်ပြီး အယ်လင်း ကို သွားရတော့ စိတ်ကိုပျက်ရပါရော။ အတူတူနေရတဲ့ မယ်မွေ့ကလည်း ဂေါက်တောက်တောက်။ ရောက်စကဆို စကားလည်း မပြော။ ကိုယ်က ပျင်းလို့ ပြောမိရင်လည်း အရေးတယူမရှိ။ ငေးတေးငိုင်တိုင်နဲ့ ငိုချင်စိတ်ပါ ပေါက်တယ် အဟုတ်”

ချိုလဲ့က တစ်ခုတ်တရ ပြောလာတော့ မွေ့သည် ယူအေအီးရောက်စ နွေလယ်ရက်များဆီ သတိတရ ဖြစ်ရသည်။ စမြင်ဖူး ပတ်သက်ရသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကြား ဆက်ဆံရေးညှိလွန်းသူဟု တီးတိုးစကားဆိုခံရ အောင် မွေ့ စိတ်တို့ လေလွင့်လွန်းခဲ့သည့်အချိန်ပင်။ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ တာဝန်ချိန်မှာ အလုပ်ကျေပွန်အောင် ဂရုတစိုက်လုပ်ပြီး အချိန်ပိုမှန်သမျှမှာ တွေးချင်ရာတွေး မျောချင်ရာမျောနေခဲ့သည့် မွေ့၏ နွေရက်များပင်။

မွေ့က ဖိနပ်ကြိုးဖြေကာ ဝေးဝေးသို့ ဆွဲလွှင့်ပစ်ရင်း လေတံခွန် တယမ်းယမ်းကို အားယူဆွဲပြေးလာသည့် ကလေးတစ်ယောက်ထံ အကြည့် ရောက်သွားသည်။

“ကလေး ပါလာရင် သိပ်ပျော်ရှာမယ်။ ဒါနဲ့ သူ ပင်လယ်ကိုလည်း ဘယ်သိနိုင်မလဲနော်...”

မွေ့၏ အလေးတနက်ဟန်ကြောင့် ချိုလဲ့က ခဏတွေသွားသည်။

“ဘယ်သိနိုင်မလဲ မွေ့ရဲ့။ မာမီနဲ့ အတူတူ ဟန်နီ အပြင်ထွက်ဖူးလား မေးကြည့်တော့ နားမလည်ဘူးလား မသိဘူး။ ဟန်နီက ရယ်နေတယ်”

မွေ့သည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ မြင်ဖူးလိုက်သော ကလေးမေမေ၏ မျက်နှာကို ပြန်မြင်လာသည်။ မွေ့တို့ ကမ်းခြေထွက်မလာခင်မှ အလုပ်က ပြန်လာဟန်ရှိသော ကလေး၏မေမေသည် အိမ်ထဲဝင်လာလာချင်း ဟန်နီ ဟု ကလေးကို သံပြတ်နှင့်လှမ်းခေါ်သည်။ ချိုလဲ့၏ တက်ဘလက်ကို ဆော့ နေသော ကလေးသည် မိခင်အသံကြားသည်နှင့် ချက်ချင်းပြေးကာ အမေ

လက်ကိုဆွဲရင်း ခုန်ပေါက်နေသည်။ ကုတ်လက်ရှည် အသားရောင်နှင့် အနက်ရောင် စကတ်တိုဝတ် ကြော့ရှင်းလှပသော ကလေး၏မေမေကတော့ ဖိနပ်ချွတ်မှာ သူမ၏လေဒီရှူးကို နေသားတကျထားပြီး မွေ့တို့ထိုင်နေရာ ဧည့်ခန်းဆက်တီဘက် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကလေးလက်ကို ဆွဲကာ ဝင်ပေါက်ကပ်လျက် သူတို့ကိုယ်ပိုင်အိပ်ခန်းလေးထဲ လှည့်ဝင်သွားသည်။

“မွေ့ တွေ့တယ်မို့လား။ ဟန်နီအမေ ဒေါ်ဘရဏီစတိုင်ကို။ အဲဒီလို မာရေကျောရေကို အမြင်ကတ်လို့ ဟန်နီနဲ့ပတ်သက်တာ ဘာမှ မမေးကြည့်ဘူး။ အေးလေ ..သူလည်း အဲဒီလို မေးမှာစိုးလို့ကို အကုန်လုံးနဲ့ ကင်းပြတ်နေတာနေမှာပဲ။ ချိုတို့အိမ်သူကြီး အီဂျစ်အဘိုးကြီးကတောင် ချိုတို့ ပြောင်းလာခါစက ပြောပါတယ်ဆို။ မြန်မာဆိုပြီး ဘရဏီတစ်ယောက်ပဲ မြင်ဖူးတုန်းက မြန်မာမလေးတွေက ဘရဏီလို အပြုံးအရယ်မရှိ အေးတိအေးစက်လေးတွေများလား ထင်ခဲ့တာတဲ့။ ချိုတို့ကိုတွေ့မှ ဒီလိုကလေးတွေလည်း ရှိပါသေးလားပေါ့ဟယ်”

ချိုလဲ့က စကားရပ်ကာ သဲပုံကြား မြှုပ်ထားသည့်ခြေထောက်ကို အပေါ်မြှောက်ကန်ရင်း မွေ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီအိမ်ပြောင်းလာတဲ့ နှစ်လအတွင်း ချိနဲ့ချစ်နှင်းကို ဘရဏီစကားပြောဖူးတာဆိုလို့ ဒီရပ်ကွက်က အခန်းငှားခတွေ့ ဈေးကြီးတော့ မြန်မာတွေ လာမနေလောက်ဘူးထင်တာတဲ့။ ကဲ ကြည့်ဦး။ ချစ်နှင်းဆိုတာ ဘရဏီကို ကြည့်မရလွန်းလို့ သူ ရှိချိန် ချို့ဆီ ဟန်နီ လာလည်ရင်တောင် ရန်လုပ်လွှတ်တာပါဆို”

“အို ဘာမှမဆိုတာ။ ကလေးက ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းတာကို”

“ဟုတ်တယ်။ ဟန်နီလေးက သနားစရာကောင်းသလို ချစ်မွှေးလည်း ပါပုံပဲ။ စည်းကမ်းကြီးတဲ့ အီဂျစ်ကြီးတောင် ဟန်နီ ဘာယူဆော့ဆော့ တဟဲဟဲနေတာ။ အစွန်ခန်းက ဒီဗီးနားတို့ဖိလစ်ပိုင်အတွဲကလည်း ဟန်နီကို ချစ်ကြတယ်။ ဒီဗီးနားပြောပြတာပဲ။ ဒီအခန်း ဟန်နီတို့ ပြောင်းလာတော့ ဟန်နီ သုံးနှစ်သားတဲ့။ ကလေးရှိနေမှန်းတောင် သူတို့ တော်တော်နဲ့မသိဘူးတဲ့။ ဘရဏီက ကလေးကို အခန်းထဲ သော့ပိတ်ပိတ်ထားခဲ့တာလေ။ နည်းနည်းကြာမှ အိမ်ရှင် အဘွားကြီးက သော့ဖွင့်ပေးခဲ့ပါ အိမ်ထဲတော့ ဆော့ပါစေ ပြောထားလို့ တစ်ပတ် သုံးလေးရက် ဖွင့်ထားခဲ့တာတဲ့”

ချိုလဲ့စကားတွေ နားထောင်ရင်း မျက်နှာကလေး အိုလာသော

မွေ့က သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချသည်။

“ကြည့်... အနွေးထည်ဝတ်လာပါဆိုနေ။ ချမ်းနေပြီမဟုတ်လား တုန်နေတာက။ လေကလည်း ပိုကြမ်းလာတယ်။ ခဏစောင့်၊ ချို ကော်ဖီ သွားဝယ်လိုက်မယ်”

ချိုလဲ့က ကမ်းခြေအလယ်ရှိ ရွှေလျားကော်ဖီဆိုင်လေးဆီ ထလျှောက်သွားသည်။ နေလုံးက ပင်လယ်ထဲ စုံစုံမြုပ်သွားပြီဖြစ်၍ အနောက်ဘက်ကောင်းကင်မှာ နီရဲနေသည်။ စက်တီဘုတ်စီးသူများလည်း ရေထဲမှ တက်လာကြသည်။ ကမ်းခြေမှာတော့ လူတွေ တဖွဲဖွဲထပ်ရောက် လာနေဆဲ။ သဲပြင်အလယ် ကွန်ကရစ်လမ်း တောက်လျှောက်ရှိ အလှဆင် လမ်းမီးတိုင် တစ်ညီတစ်ညာအောက်မှာ ရှည်လျားလှသော ဂျင်မယ်ရာ ကမ်းခြေ၏ နေဝင်ချိန်အလှသည် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရာပင်။ ကမ်းခြေတ လျှောက် လျှောဒန်းစီးသူ၊ လွှဲဒန်းစီးသူ ကလေးငယ်များ၊ အဖွဲ့လိုက် ဝိုင်းဖွဲ့ဆွဲကစားနေသော မိသားစုများကိုကြည့်ရင်း မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းမြင် နေရသော မိုးမျှော်တိုက်တို့၏ တစ်နေရာမှာ လှောင်ပိတ်မိနေသော ကလေး ကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ တစ်ပါးမြေမှာ တရားမဝင် မွေးဖွားကြီး ပြင်းလာ သည့် လူမမည်ကလေးလေး။ ပြေးဆော့စရာ မြေပြင်မျှရယ်ဟု ခြေမချဖူး သည့် အလှောင်ပိတ်ခံ ကလေးငယ်လေး။ အတွေးအဆုံးမှာ မွေ့ရင်၌ ကျင်ခနဲ တစ်ချက်နာသည်။

“ကော်ဖီသောက်လိုက်ဦး။ ခဏနေရင် ပြန်မယ်လေ။ လေစိမ်းမိပြီး မွေ့ ဖျားဦးမယ်”

ချိုလဲ့က မွေ့ကို ကော်ဖီတစ်ဘူးပေးပြီး ကျန်သည့်တစ်ဘူးကို အဖုံးလုပ်ကာ တကျိုက်ကျိုက် မော့သောက်နေသည်။

“ကော်ဖီဘူးစောင့်ရင်း ဘရဏီအပေါ် ချစ်နှင်းမှတ်ချက်ကို ပြန်ကြား ပြီး ပြုံးမိသေးတယ်။ ချစ်နှင်းက လက်တွေ့သမားမဟုတ်လား။ သူက ပြောတယ်။ ဘရဏီက အမေ ဖြစ်ထိုက်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှိုက်ရူးရဲဆန်မှု ကြောင့် ကလေးက ဒီလိုဘဝနဲ့ ကလေးအခွင့်အရေးအကုန်ဆုံးပြီး နေရတာ တဲ့။ တာဝန်ယူစိတ်မရှိချက်ကတော့ ကလေးနာမည်တောင် မပေးဘဲ သူ့ ပစ်သွားတဲ့ ယောက်ျားအလွမ်းပြေ ဟန်နီပဲ ခေါ်နေတာတဲ့။ ပြောချက်က”

ချိုလဲ့က ကော်ဖီဘူးခွံကို စားကြွင်းစားကျန်များ စုသိမ်းထားရာ စက္ကူအိတ်ငယ်ထဲ ထည့်လိုက်ရင်း ချစ်နှင်း၏အမူအရာကို မြင်ယောင်ပြီး

ဖွေရှာမောရသူမယ်

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေသည်။

“ကလေးကကျ သူ့အမေကို တော်တော်ချစ်ပုံပဲနော် ချို။ နေ့ခင်းက အမေ မြင်တာနဲ့ တအားပြီးပြီး ပြေးကြိုတာများ”

“ဟုတ်တယ် ဒီအမေ အေးတိအေးစက်ကို ကလေးက ချစ်ပုံများ အံ့ဩယူရတယ်။ ကိုယ်တွေ မသိပေမဲ့ သူ့ကလေးသူ ကြင်နာယုယတာရှိဦး မှာပါနဲ့ သိချင်လို့ကို ဟန်နီကိုမေးကြည့်ပြီးပြီ။ မာမိက ရိုက်တတ်လားဆို ခဏခဏရိုက်တယ်တဲ့။ အိမ်မှာအတူရှိချိန်ဆို ဟန်နီကို အန်တီချိုလို စာသင် ပေးတာ ပုံပြင်ဖတ်ပြတာ လုပ်လားဆို အိပ်နေတာတဲ့ မာမိက။ ဘရဏီ ကောင်းတာဆိုလို့ အခုရည်းစားရှိတယ်ကြားပေမဲ့ သူ့သားငဲ့ပြီး ညအိပ်ညနေ မပျောက်တာတစ်ခုပဲ။ ဟန်နီက နေ့ဘက်တစ်နေ့ကုန် သူ့အမေ ပျောက်လို့ရ တယ်။ ညတော့ မရဘူး။ အမေ မလာမချင်း မအိပ်တာ။ တစ်ခါတလေ ချို တစ်ရေးခိုးချိန် အီဂျစ်အဘွားကြီးပါ ငုတ်တုတ်ငိုက်ပြီး ဟန်နီနဲ့အတူတူ ဘရဏီကို စောင့်ကြတာ တွေ့ဖူးပါတယ်ဆို”

မရပ်မနား တိုက်ခတ်လာသော လေကြမ်းတွေကြားမှာ မွေ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ အနားမှာ ကပ်ပြောနေသော ချိုလဲ့၏ စကားတွေက အဝေးကြီးကနေ ပြောနေသလို မွေ့အာရုံမှာ လွင့်လွင့် သွားသည်။

“အေးလေ ဟန်နီလေးအတွက်ကျ သူ့အမေသာ သူ့ကမ္ဘာလို ဖြစ်နေခဲ့တာကိုး။ ဒီအမေပျောက်သွားမှာ သူ သေမလောက်ကြောက်မှာပဲလေ မွေ့ရယ်... နော်”

ဟန်နီက ဒီအမေပျောက်သွားမှာ သေမလောက် ကြောက်သတဲ့ လား...။

တွယ်တာစရာ မေမေတစ်ယောက်သာလို့ စွဲမှတ်အားနည်းခဲ့ရတဲ့ မွေ့ကလေးတစ်ယောက်ကရော...။

မေမေရေ...။

(၂)

“မေမေက တစ်ပတ်ကွာ။ တစ်ပတ်ဆိုတာ ခုနစ်ရက်ပဲ ခရီးသွားမှာ။ ဒါကလည်း အရမ်းအရေးကြီးလို့။ မွေ့က စာမေးပွဲနီးပြီဆိုတော့ မေမေခေါ်လို့

မရဘူးလေနော်”

ခရီးဆောင်အိတ်ပြင်ကာ မေမေ ရုတ်တရက် ခရီးထွက်မည်ဆိုသည့် ညက မွေ့ ရှစ်တန်းစာမေးပွဲအတွက် စာအသည်းအသန် ကြိုးစားနေသော ဆောင်းတွင်းညတစ်ည ဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း မွေ့ စာတွေအကုန်ရနေပြီ။ မေမေနဲ့ လိုက်မှာပဲ။ မရဘူး”

နှစ်ခါ၊ သုံးခါ စိတ်ရှည်အောင်ထား ချောပြီး မရသည့်အဆုံး မွေ့မွန်ဟု စိတ်တိုလျှင်အော်နေကျအတိုင်း သံပြတ်နဲ့ မွေ့ကို မေမေအော်တော့ မွေ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ မေမေအော်သံကြောင့် ကြီးကြီးခင်နှင့် အန်တီလေးမာက အိမ်အပေါ်ထပ် မွေ့စာကြည့်စားပွဲနားရောက်လာကြသည်။

“ကလေးကို နားလည်အောင်ပြောပါ အေရယ်...”

ကြီးကြီးခင်သည် ဒုက္ခ ဒုက္ခဟု ရေရွတ်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေ ကျနေသော မွေ့ကို ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်သည်။

“မမခင်တူမက ချောပြောနေတာ မရတာလေ။ သူ လိုက်လို့မရလို့ ပြောနေတာကို သွားရမယ့်သူ စိတ်မဖြောင့်အောင် ဂျစ်တိုက်နေတာ...”

မွေ့ကို ဒေါသထွက်ကာ အသံတွေပင် တုန်နေသည့် မေမေကို အန်တီလေးမာက ချောပြီး အိပ်ခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။ မွေ့သည် မေမေ အော်ခံထိသည်ထက် မေမေမရှိဘဲ သည်ရက်တွေကို မွေ့ ဘယ်လိုနေရမလဲ ဟု အားငယ်ဝမ်းနည်းမဆုံးစွာ မေမေ စိတ်ပြေသည်နှင့် အတူလိုက်ရန်ပြောဖို့ တရှိက်ရှိက်ငိုရင်းက စိတ်ကူးတုန်းပင်။

“သူ့တစ်ကိုယ်စာတော့ အတော်ကြံ့ခိုင်တဲ့ မယ်မွန်က မွေ့ကလေး နဲ့ပတ်သက်ရင် မသိမသာ စိတ်အစွဲအလမ်းရှိတတ်တာ မမခင် သတိထားမိ တယ် လေးမာရဲ့။ သူ မောင်သက်ထင်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတော့ တစ်သက်လုံး ညီအစ်မနှစ်ယောက် အဖေ့ကို ပြုစုရင်း စည်းစည်းလုံးလုံး နေချင်တဲ့ မမခင်က ဘယ်လိုမှ ဖျက်မရတဲ့အဆုံး ငယ်ငယ်က ဗေဒင်မေး ကြရင်း မှတ်ထားမိတဲ့ အတွေးနဲ့ သူ့ကိုဖျက်ခဲ့မိတယ်။ သူညကြွင်း ဇာတာရှင် မယ်မွန်က အိမ်ထောင်ပြုခဲ့လည်း လင်သားနဲ့ တစ်ကွဲတပြားနေရမယ့်ကိန်း လို့။ မမခင် ဗေဒင်ဝါသနာပါတာကိုတောင် အမြဲကန့်ကွက်တတ်တဲ့ မယ်မွန် က သူ့လည်ပင်းအကျိတ်ခွဲရမယ်သိရတဲ့နေ့က မမခင်ကို မေးတယ်။ အဲဒီ ဗေဒင်မှာ အသက်သိပ်ရှည်မယ့် ဇာတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ပါတယ်

မဟုတ်လားတဲ့။ ကိုယ် ဗေဒင်ဝါသနာအိုးက မေးတုန်းကသာ မေးပေးခဲ့တာ။ ကိုယ်မလိုချင်တဲ့ ဒီလိုအချက်ကျ မေ့ပစ်ထားတာ။ သူက တစ်သက်လုံး တစ်မိမိမို့ တွေးနေခဲ့ပုံပဲ။ မောင်သက်ထင်နဲ့ ခွဲပြီးနေရအောင် အကြောင်း ဖန်လာတော့ နောက်တစ်ချက်လည်း မှန်နိုင်ပုံ တွေးနေခဲ့ပုံ။ သူ စောစော သွားရရင် သူ့ကိုတွယ်လွန်းတဲ့မွေ ဒုက္ခရောက်မယ်လို့ မွေလေး ငယ်ငယ်က တည်းက သူ စိတ္တဇရှိနေခဲ့တာ။ ဒါကိုမသိခင်ကတော့ ကိုယ့်တွယ်တာတဲ့ သမီးအပေါ် တင်းရက်တယ်နဲ့ မမခင်က မယ်မွန်ကိုအမြဲ ရန်လုပ်မိတာ လေးမာ...ရဲ့”

မွေသည် အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲမှ ကြီးကြီးခင်၏ တရုပ်ရုပ်ငိုသံ၊ အန်တီလေးမာ၏ ချော့မော့သံတွေကို လှေကားပေါ်မှာရပ်ကာ ကြည့်ငေးနေမိသည်။ ကြီးကြီးခင်သည် ကျန်ခဲ့သည့်နွေဦးက အဘိုးကွယ်လွန်ပြီးချိန် နောက်ပိုင်း ပိုမျက်ရည်လွယ်လာသည်ဟု မေမေက မွေ့ကိုပြောဖူးသည်။ ကြီးကြီးခင် စကားထဲမှာ မွေ့နာမည်၊ မေမေ့နာမည်တွေပါ ပါနေ၍ မွေ့ ခရီးလိုက်ချင်သည့် ကိစ္စနှင့် ကြီးကြီးခင်ငိုရသည်ဟု မွေ့က သဘောပေါက်လိုက်ရင်း အိမ်မှာ နေခဲ့ပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

မွေ့ စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် အစိမ်းရောင် လေပွေရွက်လေးတွေ လေးရွက်ရှိပြီ။ မေမေခရီးထွက်သွားသည်၊ မနက်ခင်းကစ၍ ပထမဆုံးကြွေသည့် လေပွေရွက်လေးကို မွေ့ကောက်သိမ်းခဲ့သည်။ မွေ့တို့ခြံကျယ်ရှိ အပင်မျိုးစုံထဲတွင် စားပင်၊ သီးပင်၊ ပန်းပင် မဟုတ်သော အပင်နှစ်မျိုးရှိသည်။ မွေ့တို့အဘိုး ပင်စင်ယူ အခြေချမည့် မော်လိုက်မြို့မှာ သည်ခြံဝယ်စဉ်က ပေတစ်ရာပတ်လည် ခြံအပြည့် အပင်မျိုးစုံပါခဲ့သည်။ သရက်ပင်၊ လေချိုသီးပင်၊ အုန်းပင်၊ ဒန့်သလွန်ပင်ကဲ့သို့ သီးပင်စားပင်များချန်ပြီး ခြံကျယ်အောင် တောရှင်းတော့ မေမေ့တောင်းဆိုမှုကြောင့် ခြံအနောက် ထောင့်ကပ်လျက် တောင်ကမူပေါ်က လေပွေပင်နှင့် ခြံရှေ့ ဗာဒံပင်တန်းက ကျန်ခဲ့သည်။

လွင့်တက်နေသော လေပွေပင်မှ ဆောင်းနှောင်းနှင့် နွေဦးမှာ အမွေးဖွာနေသည့် လေပွေသီးခြောက်များ တဖွဲဖွဲ ဝဲကျလာတိုင်း ကြီးကြီးခင်သည် အမှိုက်ရှုပ်လိုက်တဲ့အပင်ဟု ငြူစူတတ်သည်။ မွေ့ကတော့ မေမေ

နှစ်သက်သော လေပွေပင်ကို သိပ်သဘောကျသည်။ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အသီးဖြစ်စေ အရွက်ဖြစ်စေ အပင်အမြင့်မှ တစ်ဝဲလည်ကာ ကြွေကျလာတိုင်း လက်နှစ်ဖက်နှင့် မမိ မိအောင် ပြေးဖမ်းရသည်က အဖော်မဲ့သော မွေ့၏ ပျော်စရာကစားနည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ အခုတော့ လေပွေရွက်တို့သည် မေမေ နှင့် ပထမဆုံး ရက်ရှည်ခွဲရသည့် မွေ့အတွက် အားပေးဖော်ကလေးတွေ ဖြစ်လာသည်။ မွေ့ဆော့ကစားတတ်သော လေပွေပင်အောက်သို့ မေမေ လိုက်လာသည့် တစ်မနက်ခင်းက မွေ့ကို မေးခွန်းတချို့ မေးခဲ့ဖူးသည်။

“မွေ့ကလေး လိုက်လိုက်ဖမ်းထားတဲ့ လေပွေရွက်တွေက အရောင် နှစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်နော်။ ဘာလို့ပါလိမ့်”

“မေမေကလည်း အရွက်ခြောက်လေးတွေကဝါပြီး အရွက်ငယ်ငယ် လေးတွေက စိမ်းနေတာလေ”

မွေ့၏တတ်သိဟန်ဖြေပုံကို မေမေပြုံးရင်း မွေ့လက်ထဲက လေပွေ ရွက် စိမ်းစိမ်းလေးတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“မှန်တာပေါ့။ မွေ့က တော်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ ကြွေကျတဲ့အရွက် တွေထဲမှာ ရွက်စိမ်းကလေးတွေက နည်းတယ်မို့လား မွေ့။ အမှန်တော့ သူတို့က ဖူးသစ်စ အရွက်သစ်ဘဝလေ။ ပြောမယ်ဆိုရင် မွေ့လို ကလေးလေး ပေါ့။ သူတို့အမေ သစ်ပင်ကြီးဆီမှာ အရွက်ခြောက်ဘဝထိ သူတို့ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် နေရချိန် အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သစ်ရွက်စိမ်းလေးတွေက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မထူထောင်နိုင်ကြဘူး။ သေချာကြံ့ခိုင်အောင် မနေတော့ သစ်ရွက်ငယ်ဘဝနဲ့ ကြွေကျရတာပဲ။ သူတို့ မကြံ့ခိုင်တော့ သူတို့မေမေ သစ်ပင်ကြီးလည်း စိတ်မကောင်းပေမဲ့ ဘယ်ကယ်နိုင်မလဲ။ သူတို့ ကြွေကျ သွားတာကိုပဲ ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ငေးကြည့်နေရတာပေါ့။ မွေ့ကို မေမေ ကြံ့ခိုင်စေချင်တယ်ဆိုတာလည်း ဒီသဘောပဲ။ မွေ့လိုတာမှန်သမျှအတွက် မေမေအဆင်သင့်ရှိနိုင်ပေမဲ့ မွေ့ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားယူမှ ရမယ့်အရာတွေ အတွက်တော့ မွေ့ကလေး ကြံ့ခိုင်ရမယ်”

မွေ့သည် မကြံ့ခိုင်ရှာသော သစ်ရွက်စိမ်းကလေး လေးရွက်ကို ပလတ်စတစ်အကြည်ထဲသို့ သေသေချာချာ ပြန်ထည့်သည်။ မနက်နိုးလာချိန် နှင့် ညဘက်တစ်ရေးနီး၍ မေမေ့ကိုလွမ်းကာ ငိုချင်လာတိုင်း သည်သစ်ရွက် လေးတွေကို မွေ့ ပြန် ပြန်ကြည့်ရသည်။ မနေ့ညကတော့ တလူးလူး တလွန့်လွန့် မွေ့မအိပ်သည့်အခါ မွေ့နှင့် အတူလာအိပ်ပေးသည့် မမဝါက

လည်း မေမေ့ကို သတိရနေခဲ့သည်။

“အန်တီမွန်ကိုလည်း သနားတယ်၊ မွေ့ကလေးကိုလည်း သနားတယ်။ အန်တီမွန် ပြန်လာရင် မွေ့ကလေး သိပ်မဆိုးနဲ့တော့နော်။ အရင်က ထက် လိမ္မာနော်။ မွေ့ကလေး မှတ်ထားရမှာက အန်တီမွန်က တခြားအမေတွေလို သည်းသည်းလှုပ် မချစ်ပြတ်ပေမဲ့ မွေ့ကလေးကို သူ့အသက်ထက် ပိုချစ်တယ်ဆိုတာပဲနော် ကလေး... နော်”

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ... မမဝါက သည်လိုပြောခါမှ မွေ့မှာ တနင့်နင့်ဖြစ်လာရင်း မေမေရေဟု အသံကုန် အော်ခေါ်ကာ ငိုကြွေးပစ်လိုက်ချင်ခဲ့သည်။

မွေ့အသက် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကြီးလာခဲ့ပေမဲ့ မေမေ့ကို ချွဲနဲ့တတ်၊ တီတာတတ်တာတွေက မပြောင်းသေးဘူးဟု မျက်နှာထားနှင့်ဆိုတတ်သူ မေမေ့ကို ကြီးကြီးခင်တို့၊ မမဝါတို့ပြောကြသကဲ့သို့၊ မွေ့ကို မချစ်ပြတ်သူရယ် ဟု စိုးစဉ်းမျှ မွေ့မတွေးခဲ့မိပေ။ နှုတ်ဖျားတီတာ မချိုသာသည့် မေမေ့လက်အစုံမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ကလေးဘဝကတည်းကစ မွေ့ခံစားတတ်ခဲ့သည်။ နေမကောင်းချိန်များမှာ တအီအီ ငိုသံရှည်တတ်သည့် မွေ့ကို အိပ်ပျော်သည်အထိ တစ်လျှောက်လုံး ချီပိုးရင်း မွေ့အိပ်ရာနီးချိန်တိုင်အောင် တငေးငေး ထိုင်ကြည့်တတ်သည့် မေမေ့ကို မွေ့ချစ်သည်။ မွေ့ မကြည်ဖြူသော ခြံမြေများသို့ ညအိပ်ခရီးထွက်ခါနီးတိုင်း မွေ့နှစ်သက်သော ကစားစရာ အရုပ်တစ်မျိုးမျိုး ကြိုဝယ်ပေးကာ မေမေ့ချန်ထားမှုကို စိတ်သက်သာရာရအောင် ဂရုစိုက်တတ်သည့် မေမေ့ကို မွေ့ချစ်သည်။

မွေ့ပထမတန်းအရွယ်က ကစားကျောင်းဆင်းချိန် အတန်းထဲမှ ခပ်စွာစွာ ကလေးမလေးတစ်ယောက်၏ ‘သူ့အဖေက လူဆိုးမို့ သူတို့အိမ်ပြန်လာလို့ မရတာတဲ့’ ဟူသောအပြောကို ဝမ်းနည်းကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ဖူးသည်။ ထိုနေ့က မေမေသည် မွေ့ကို ဖက်ကာ မွေ့...ရယ်ဟု မချီတင်ကဲဖြစ်လွန်းသံနှင့် ဖေဖေဓာတ်ပုံလေးတွေ တန်းစီပြရင်း မွေ့၏ တော်သော၊ ထက်သော ဖေဖေအကြောင်းကို မွေ့ ဂုဏ်တယူယူ ပြန်ပြီးလာသည်အထိ ပြောပြခဲ့သည်။

“ဖေဖေက သူပြောသလို ဘာလူဆိုးမှ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေမှာ လုပ်စရာရှိတာတွေ ပြီးတာနဲ့ မွေ့ဆီ အမြန်ဆုံး ပြန်လာမှာ။ ဒီပန်းချီကားလေးကို သိတယ်မဟုတ်လားမွေ့။ ဒါ မွေ့ကလေး မွေးခါစက သိပ်တော်တဲ့

မွေ့ဖေဖေက မွေ့အတွက် လက်ဆောင်ဆွဲပေးခဲ့တာလေ”

မွေးခါစ မျက်လုံးကလေးတွေ စုံမှိတ်နေသော ကလေးမျက်နှာလေးကို နှင်းဆီပန်းငုံသဏ္ဌာန်ဖော်ထားသည့် ဖေဖေဆွဲသော မွေ့ပုံပန်းချီကားလေးကိုပိုက်ရင်း မွေ့မှာ ကျောင်း၌ ဝမ်းနည်းခဲ့သမျှ ပျောက်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ မွေ့သည် အိမ်နှင့်တစ်လမ်းသာခြားသော ထိုကျောင်းကလေးမှာ ဆက်တက်စရာ မလိုတော့ဘဲ ရပ်ကွက်အစွန်ကျသည့် ကြီးကြီးခင်၏ မူလတန်းကျောင်းသို့သာ လိုက်တက်ရသည်။

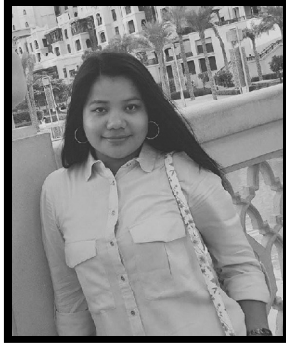
“သူ့အတန်းပိုင် ဆရာမ ခင်မော်လွင်က နောက်တစ်ခါ ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး ပြောတာပဲအေ။ အားနာစရာ။ ညည်းပဲ ညည်းသူငယ်ချင်း ခင်မော်လွင်က စာသင်ကောင်းလို့ သူ့တန်းခွဲရအောင် အပ်ထားတာ မဟုတ်လား”

“မော်မော်လည်း နားလည်ပါတယ်။ မမခင်သာ မွန်သမီးလေးကို သေချာစောင့်ရှောက်ပေး။ ကစားရင်း ဆော့ရင်း အနာတရဖြစ်ရင် မွန်သမီးကို ဆီးပြီး ဆေးကုမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပုံစံနဲ့ မွေ့ကလေး ငိုလာရတာတော့ မွန် နည်းနည်းမှ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ မမခင် ကျောင်းမှာပါ ဒါမျိုးဆက်ဖြစ်ရင် မွေ့ကို တခြားမြို့မှာ ကျောင်းသွားထားမှာ”

မွေ့သည် ထိုနေ့နံနက်က ကျောင်းလိုက်ပို့သော မေမေ့စက်ဘီးနောက်မှာ မေမေ့ခါးကို တအားတိုးဖက်ကာ မွေ့အတွက် မေမေက ကြီးကြီးခင်အပေါ် အသံမမာစဖူး မာနေသည်ကို သိပ်သဘောကျခဲ့သည်။

မွေ့ ရှစ်တန်းတက်ရသည့် အရွယ်အထိ မေမေသည် မွေ့ကျောင်းတက်ချိန် ကျောင်းပြန်ချိန်များမှာ မြို့လယ်ရှိ အထက်တန်းကျောင်းသို့ မကြာမကြာ လိုက်ပို့ပေးတတ်သည်။ မွေ့ လေးတန်းအောင်ချိန်က ကျောင်းပြောင်းတက်ရသော အထက်တန်းကျောင်းမှာ အမှတ်နှင့်တက်ခွင့်ရသည့် ငါးတန်း (A) ၌ မေမေက နေခွင့်မပေးခဲ့ပေ။ မေမေ့ငယ်သူချင်း သိပ္ပံဆရာမ ဒေါ်ခင်အေးဝင်း အတန်းကိုင်သည့်ငါးတန်း (C) မှာသာ မွေ့တက်ခဲ့ရသည်။ မွေ့၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်မျိုးလုံးအပေါ်မှာ သည်မျှထိ ပူပန်စွဲကြီးခဲ့သော မေမေ့ကို မွေ့ချစ်သည်။

စာရေးသူ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ သန္တာမူဖြစ်ပြီး ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ကလေးဝမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မိဘများမှာ ဦးအောင်ဘ၊ ဒေါ်ခင်နွဲ့မူတို့ ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၇ခုနှစ်တွင် ကလေးဝမြို့၊ အထက်တန်းကျောင်းမှ တက္ကသိုလ် ဝင်တန်းအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း စာရင်းကိုင်တစ်ဦးအဖြစ် ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်ပြီး ဝါသနာပါသောဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များရေးသား လျက်ရှိသည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လထုတ် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း ရွှေအသစ်ကဏ္ဍ တွင် ဖော်ပြခံရသည့် ‘နှလုံးသားထက်က ကမ္ပည်းတိုင်’ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေနယ် သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ဆေးဆေးအမည်ဖြင့် ပထမဆုံးပုံနှိပ်စာမူမှာ ၂၀၀၈ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလထုတ် ‘အပျိုစင်’မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခံရသော ‘ထပ်တူညီပြန်လင်း တန်းများ’ ဝတ္ထုတို ဖြစ်သည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်မှ ၂၀၁၈ ခုနှစ်အတွင်း မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတို/ရှည် နှစ်ဆယ့် နှစ်ပုဒ် ရေးသားခဲ့သည်။ ၂၀၁၅ခုနှစ် ရွှေအမြဲတေစာပေ ဆုပေးပွဲတွင် ‘ပျော်ရွှင် ခြင်း ငှက်ကလေးများ’ ဝတ္ထုတိုဖြင့် ပရိသတ်အကြိုက် ရွှေနလုံးသားဆုကိုရရှိခဲ့ သည်။

၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင် ‘သူ့သစ္စာ’ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ဖြင့် ရွှေအမြဲတေစာ ပေဆု ကိုရရှိခဲ့သည်။ ယခု ‘ဗွေရှာမောရသူမယ်’ သည် ပထမဆုံးရေးသားသော လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သည်။

